





Castro, Jacob bin Abraham, 1525?–1600

(3)



איך מסייעתך עד מילאך

הביבות מול המועד

הלכות תשעה ב'

**ה' ס' ג' ס' ח' חל עדרת כתנה ב' ט' לח' יון הומרייט**  
 במכח נס' יונדיין וטל נפילה טכ' קורין ייחל  
**ח' קנקא ס' ג' דצ'נוו וכ' וית נונאי סיטר ע' נכרית נמס'**  
 ננד' ולסברלו ז' מותר לכסם כמיס ננד' כרי נאניה טפיגו  
 געריך פצעת כלב . נאנן סיינר לכסם ברדי קאניטס גלפּפּען  
**ס' ח' וכמנדריס נונג נטל אהייאת נספה מר' לח' ט' גל'**  
 נאנירק מילא טו סנט ווג נולטה לח' יון טווחטן כטוקלן' צטלר  
 ימיס . ס' ס' יכ' וווע' ט' צעפּני צעופּ אחל' ט' צ'אל' להויז  
 בתוכס' ט' נונגיס צ'אל' לאחספר וכטאל' ט' כ' יונטי רונמר  
 זאנעל' נס' נס'

וְנִיר  
כָּכָל  
חוֹרְבִּים  
בְּזַמָּה  
בְּשַׁבָּת  
וְצִיּוֹן  
סְנוּלָה  
וְזֶרֶךְ  
בְּרֵכָה  
חַנּוּמָה  
סְטָן  
בְּרוּכָה  
מִין  
דָּבָר  
בְּמִנְחָה  
וְלֹא  
בְּרִמָּה  
וְיִסְׁרָאֵל  
לְגֻמָּר  
בְּכָל  
בְּגִלְעָד  
וְ  
בְּרוּךְ  
בְּסָבוּר  
בְּגִלְעָד  
בְּרִיכִים  
בְּמִלְחָמָה

(ו) יש שהתיירו מטבחו שנפי פירושים, האחד הוא הגילוח, וצ"ל שנוצר לסתופר במועד שהתי בסימן תקל"א, יותר נר' מה של ספרים כתבי קדרשו לו לבבש וניכר לכל שקדש ואין מדרך ארץ במו

ר ובן התירו לבבש מטבח שמחעתפים בו שמתנפין מהרוי, וכן בכל עת ואלו ניכר לו : חילוקו למי שאין לו : מוכחה לכיבוס דאפייל מעתנפה מהר כיוון שא

ה והגנה בריש פרק ו הש"ס על מ אחד הא אינו ניכר וכי אחד הא אין התייר לו לבב עליו, ופירש רשי' (ד"ה י' חילוק אחד פשוטו (ומכו שלוח וחוgor באזורי ועוצ שאין לו אלא חלק והרבמ"ס והרא"ש לא ד דמימילא כן הוא שהרי חילוק, אך לפ"ז אין היה דאו יש היכוריו וגם ז דזהו כוונתם דמי שאין מותר לו לבב חילוק ד אחר. [עין ג"י וכ"ט (פ"ג) ולענ"ד נרלה כמ"ט, עיין ונתול סנייל דיע ו נראה דכל שאסרו אפייל ע"י

דינו מטבחות הידים. [ען יון במשנ"ב (פ"ט): ונראה לי דיש להקל בזה ע"י עכ"ם אם רוזח לאכול הדינים במועד.

ואנו במשנ"ב (פ"ט): והוא הדין כשפרסה נדה ביו"ט וצרכיה ללובש לבנים במועד. [ען במשנ"ב (פ"ט): אכן לפי מה שנагנו כתעת שמחלפין וק משכת לשכת, ע"כ אפייל לו רק שניים אין לבבש בחול המועד שווי להם בכיסה שמעוב ביוט. כתוב החי"א והוא הרון פאייזילק"ע של חוטס

לצורך המועד אם עושה אותו בעל הבית בשבלו רשי לעשות אפילו בפרהסיא ואם אומנים עושים יעשו בצעינעאיין, כיצד הצידים של חיים ועופות והטוחנין והבוכרין למכוון בשוקadam יעש בפרהסיא הנה הילול מועד, אך דגים יודעים שנוצר דגים לכל העיר ליר"ט ואין בזה הילול, ויש שהוויש גם בדגים [פס פק"ג], ולענ"ד נראה דהכל מודים בדגים מהו כוונת הכלמ"ל נקייף פ"ג' וכו'. אמן להפוך הבERICA שיזובו המים ויישרו הדגים זהו וודאי אסורהין [פס] דאין עושם כן לצורק יו"ט בלבד, וכן לחולב בהמות אפילו הרבה שהכל וואין שאין צורק יו"ט מותר שזהו דבר האבר דאם לא יחלבוע מתקלקל הقلب בתוכן, ועוד מפני צער בעלי חיים שהרי מטבח זה התירו לומר לאינו יהודי לחולב בשבת:

### תקלד דיני כיבום בגדים בחול המועד וכו' ט' סעיפים:

בגילוח, וכן אבל של שבל שביעי שלו להיות ביו"ט או של בערב יו"ט והרי הוא שבת [למג"ס פ"י ס"ט], וכן הזבים והזבות והנדות והיולדות וכל העולין מטומאה לטהרה בתוך המועד הרוי אלו מותרים לבבש [פס (א"ה)], וכן אשה שמצאה כתם על חלקה במועד מורתת לבבש בגין נדחתה כפי הרגילה בחולין, ואם שאין הכל יודעין זה מ"מ בהכרח כן הוא, וגם באשה יתלו בהז שכנון דרכה:

ג' ובן מטבחות הידים, שהכל יודעים שאפילו כיבסם קודם הרgel חזוריין ומחלכלין, ואפילו הרבה מותר לבבש מפני שצרכין למוכobs בכל עת, וכן מי שיודע שדי לו ליו"ט אסור לבבשוין [עין מג"ל פק"ג]. ובמנשא

א אסוד לבבש בגדים בחול המועד שרדי יכול לבבש קודם הרgel, ואדרבא אם נתיר לבבש במועד כל אחד מפני טרדתו יניח הכיבוס על מועד ויכנסו ליו"ט כשהן מנולים, ולענ"ד אפילו שכח או היה אнос אסור מפני שאפשר להתריד מפני מרاثית עין דהרואה יאמר שמורת לבבש במועד, אלא א"כ היה הדבר מפורסט שלא יטעו ולא יצא תקלת מהה הכלל כמו בגילוח שבסימן תקל"א:

ב ואלו שהתיירו להם חכמים לבבש במועד: הבא ממוחקים, והיווצה מבית השביה ומבית האסורים, והמקול שהתיירו לו חכמים ברgel קלתו,ומי שנדר שלא לבבש ונשלל ברgel והתיירו לו, והכל כפי הפרטים שנתבארו

### פסקיו משנה ברורה

[עמ' במשנ"ב (פ"ט): ונראה לי דיש להקל בזה ע"י עכ"ם אם אין מboro לו איזה מודם לחייב כשירצה לטהרות ולאכול. ר' במשנ"ב (פ"ט): והוא הדין כשפרסה נדה ביו"ט וצרכיה ללובש לבנים במועד. [ען במשנ"ב (פ"ט): אכן לפי מה שנагנו כתעת שמחלפין וק משכת לשכת, ע"כ אפייל לו רק שניים אין לבבש בחול המועד שווי להם בכיסה שמעוב ביוט. כתוב החי"א והוא הרון פאייזילק"ע של חוטס

שיבוד באכליין. ר' במשנ"ב (פ"ט): כיוון דעת' פ' לעת עתה אין מboro לו איזה מודם לחייב כשירצה לטהרות ולאכול. ר' במשנ"ב (פ"ט): כח בין המלאכה ובין המכירה. ר' במשנ"ב (פ"ט): וככל' ר' במשנ"ב (פ"ט): אכן כח בין ברעת הרמ"א, ובכיא דעתה הולקים, וסימן: אף לדילינן צידה ברודאי אכזרי אף בדגים באומני הצידין בפרהסיא וכו', אבל לענין למכורן בשוק אף הצידין מוחרין למכורן בפרהסיא.

בבית ישראל, ובכורה שכן הוא כיוון דעיקר הטעם הוא שלא יכנסו לרגל כשהן מתונפין ואם נתיר עיי' אינו יהודי יחוור החשש למוקומו, וראיתי מי שכח שבצרים נוהגים יותר לכובס עיי' השפחות כל מה שצורך למועד נכל סעט מק'ג' כס' לעיי' קפטען], וזכר תימא הווא ואין אנו נוהיגין כן. ודע דכלי פשתן התירו בגמרא [י"ט] ב לכובס במועד, והטעם מפני שכיבוסן קל [ק"ט] עס' עג' ד"ה כל' פ"מ] ואין בהן טירוח מרובה, והוא דלא חשו שיכנסו לרגל שוזן מנולין ייל' דכין דשאاري דברים הא בהכרח שיכבשו קודם הרجل מילא שיכבשו גם כלי הפשתן, אמנן אצלנו נהגו לאסור גם כל' פשתן ומילא כיוון שנהגו כן היל' דברים המותרים ואחרים נהגו בהן אסור שאסור להתיין בפניהם, אך לפ"ז היה מועל תורה כמ"ש בירוח דעה סימן ר"ד פ"ט) אבל באמת אנו כן דבגמרא שם עיי' יש פלוגאתה בהה דיש אוסרים ואולי חפסנו דעת האוסרים ולא שייך תורה, וכן עיקר דאסור לנו לכובס אף כלי פשתן[ו] [ מג"ל סק"ט]:

ו' וכל אלו שהתרו חכמים לכובס מותר לכובס אפילו בנמר ואדל והינו מני בורית, וניל' גיהוץ אסור שהרי מצינו באבות שחלקו בין כיבוס לגיהוץ נפקות סס כ"ג, ד"ה כל' וכין שבמועד מצינו רק שהתרו לכובס מילן דמותר בגיהוץ, אך כיוון שהתרו בנתר ואהה משמע דבכל גונו שרי, וצ"ע לדינאי. וכל אלו שהתרו לכובס מותרים לכובס אפילו בפרהסיא על גבי הנהר, ודוקא שרוחץ על גבי הנהר דומכראה להיות בפרהסיא והתרו מפני שהרוחיצה על הנהר עולה יפה, אבל כשאינו רוחץ על הנהר יכבס בצינוע. ויש מי שאסור לכובס בפרהסיא על גבי הנהר רק בכלי פשתן [ מג"ל פ"ל], אמן בגדי קטנים וודאי דמותר אפילו פ"ל].

תגורר על חלוק שלנו אין להקל בהה, ומ"מ נראה דאם היה החלוק של פשתן אין להחמיר בהה. [ו' במשנ"ב (פרק"ז): ומ"מ כיוון דמייקר הדין שר, נחותש המנהג להקל ליתן לעכורים לכובס כחומר אחת ולהוחץ לביה. וו' עיין מה שכח העודך השלחן סימן חמ"א סעיף ב' לעניין גיהוץ שלנו, וכן

(ג') יש שהתרו מטפוחות הספרים, וכותב הטור שני פירושים, האחד הוא הבגד שנוחנים בשעת הגלות, וצל' שנוצר לו בשליל אותו שמורתין להסתפר במועד שהתרו להם חכמים כמ"ש בסימן תקל"א, יותר נראה כפירוש האخر שהו של ספרים כתבי קדשינו שמהני כבודם התירו לו לכובס וניכר לכל שהם מטפוחות של ספרי קדש ואין מדרך ארץ לאטור בהם הכיבוס במועד:

ד' ובן התירו לכובס מטפוחות הספרוג והם סדרים שמתעתפים בהם בזאתם ממיחץ שמחטפין מהרוין, וכן בגדים קטנים שמתנתפין בכל עת ואלו ניכר לכל, וכן התירו לכובס החלוק למי שאין לו אלא חלק אחד הדוא מוכראה לכיבוס דאפילו כיבסה קודם הרجل מתנתפת מהר כיוון שאין לו אחרת להחליף:

ה' וזהנה בראש פרק ואלו מגלהין (ו') פריך הש"ס על מי שאין לו אלא חלק אחד האינו ניכר לכל שאין לו אלא חלק אחד ואיך התירו לו לכובס ומתרץ אייזו מוכיה עליון, ופירש רשי' (ד"ז פ"ו) דמי שאין לו אלא חלק אחד פושטו (ומכובסו) ומתעתף במקתוון שלו וחוגר באזורי ועובד ומכבש ומודיע לכל שאין לו אלא חלק אחד. עכ"ל. והרי"ף והרמב"ם והרא"ש לא הזכוו זה וטעם נראה דמליאן כן הוא שהרי הכל דואים שהוא אלא חלק, אך לפ"ז אין התר רק כשמכבס עצמו רואו יש היכרין וגם זה לא הוצרכו להזכיר דזהו כוונחתם דמי שאין לו אלא חלק אחד מותר לו לכובס החלוק ולධידא משמע הוא ולא אחר. [עין ג"י וצ"ט (פרק"ז) וט"ז (פרק"ט)] סכלוינוcosa וולע"ז נולח כמ"ט, ועין ג"י ספיקת כען זו ע"ט, וגמור בגיל ליעוט נס ע"ט]:

ו' ונראה לכל שאסור לכובס במועד אסור אפילו עיי' אינו יהודי כשמכבסן

#### פסקיו משנה בדורה

דיןו מטפוחות הידים. [ו' במשנ"ב (פרק"ט) הביא שני הפירושים. וו' במשנ"ב (פרק"ז): וכותב ב"י בשם כל בו העכשווי נהgo כזה חומרא, וכן ראוי לששת, ועין בא"ר. (ו') במשנ"ב (פרק"ז): יהש מן הפוסקים דס"ל דכל זה דוקא בזאת החלמוד וכוי אבל לפי מנגד מלובושים שלנו שאין לנו

הבית  
ואם  
צידים  
למכור  
מועד  
העיר  
בדגים  
בדגים  
לחפור  
וודאי  
בלבד  
רוואן  
דאם  
מנפי  
לומר

לחיות  
שבת  
חנדות  
בתוך  
ו' וכן  
חותרת  
ו' ואך  
ז' וגמ

אפיקו  
בלכין,  
בריכין  
ז' לו  
משנה

ר' אם  
וצריכה  
פי מה  
יש לו  
ביבסה  
חווטס



אשbezot Zahav

יש לנו מפז'ין בהסתורה מהלך זה אבד ושרי לעשה מלאכה:  
**שבר אם מפז'ין בהסתורה מהלך זה אבד ושרי לעשה מלאכה:**

הנִזְבֵּחַ

חולוקם בפיוישן. דבשורה ר' ל' להרזה ובמלאכה ר' דוקא אם אין לו מהiac. אלא טמכל מוקם יש ליטיב דהאי טעמא כרב הרכב'ס נבי כלאכה אם אין לו מהiac איכל עיטה כדי פונסתו, אבל בסחרה השיטין אין לו מהiac וראת כתוב כי אם עשה סחרה כדי פונסתו, והוא "ול' בסחרה איפלו שי של מהiac איכל שי להרזה. זיין' בט"ז לפ' שעדר האחד לא דאנן לו כדו פונסתו, מוחר ביל השבר. זומנה למלה שתובוב (ואה פאי' דאמ' ח' כל מי שיש לו מבארים זו לא יטול לקט שכחה ופה, והוא לו נבדוק חסר דינן איפלו נוחנים לו אל' באחوت דושא ליטול, אבל שוב אסוד לעשות מלאכה אהדרה. עד כתוב ואם אין לו מהiac איכל אף שיש לו כל' בית למוכר

אין מחייבין אותו במילוי, ובן הדין דהון בדקה <sup>ויאי עיר</sup> מילוי מניין <sup>ויאי עיר</sup> א' גזבנ' א' (א' כ' דרב' כ''). גזבנ' בידין ק' ר' ר' דל' דכתש יש קצת ראר' שhab'a בהחול הגהה אשר' פ' עד' קון פ' סינן יט' דאית שעאר' טבילהה בהחול הדבש הסוגון' ליטול צפעריה בבל' אלה ואחר לנו' לטול צפורהה, וסיטים ואך על גב דארמיה לנו' שבוחה (שהה א', ובמקום מצוה לא גוזה, עכ' ר' נינו' דאן עירמא לא' [וכ' בגמ' שמותרת בעצמה לטול], גזב להרבר ב' (בשיע' שם ערך' ג') מונדר לטול צפעריהם אפייל של' במקום מצחה, כל' נקם כבדה הגהה אשר' דואדור ליטול פלגי' במקום מצחה גוזה, על פ' אין החיר לעיל גו', יש לדין מל' מילאכה דאית בערך' דאית בוצ'ה, ע' (א' כ' א' ב' כ''), שמען דידת' הילג'ה בדרכ' בוצ'ה בערך' בוצ'ה בוצ'ה, גזבנ' בידין גזבנ' ר' ר' דאמרנו בפסחים מענד קון ג' ג''

(ב) וְאֵת עִין ט'». תורת הדין [סימן פ' ז]. ויש להקשוח, נהוג לדמORAית עין בדרבן מותר בחזרוי הדברים כי סימן שלו עמו תקדים דיה ציירין<sup>ט</sup>, ונאמר מלאכה בהול המועד דרבנן [צד סימן ה'], או כתוב במשיט' א' ייל' דרבנן עין סימן שעיר א' בהגנה, מכל מקום לשלוח לאחריותה הוה מוארה עין. ר' ול' דסמרק על תלמיד חכם יוזן אותו לוכותה ששניתה והפס הקולמוס בין אגדול לאבעז דהוה שניין, כי דרך להפוך בין אגדול לאקה אבעז גודל. ומלה בכל מקום, היינו שניין כהה שיתריבבה בכל מקום, ביזים טוב וכדומה, ואפילו hic בחיתין יש לומר לערין ייעש. ואיה בסימן תקמ"ד<sup>טט</sup> [בצבאיות דב את ב'] לעניין של לילה מרין, ומה שבתב בשש הכל ב', עין אליה רבח (ק"ט) קדשה שיתרי קושירות, א' דמשמע בט' ז' דזוקא מלאכת המותרות, היינו אומן צבאיוני מורה לאחורים בחנות, הא דריש כדרבו אמור לאחרחים בתהן, מבנין הא, הדודות כדרבו נמי לאלאות המותרות מקרין, ועוד, או בדרב האבד וכמו שכחbare באונו א' אם בן מה אירא ההידוט אבד, אף מעשה אומן מותר ולא בעי שנוי כבבואר [בידיש סימן ה'], ועינן דרכי משהeson את ב' תירץ בוה, ואלה רבח [שכן], ע"ש. ועין סימן תקמ"ד<sup>טט</sup> [בצבאיות דב את ב']:

**תקבב** (א) א'ב. עין ט"ז. הרוא"ש ז"ל מ"ל מועד קתן י"ב "א" צפ"ב ס"כ  
ז' ר' חמא שרוי לאבו נגרי כר' י"ע"ש. וסובר הט"ז ז"ל  
בכיסימן הקמ"א אהה ג' דוקא מלאנה המורה במועד לגמורי ביל שינוי  
בכמו מכשורי אוכל נפש, וכפירוש רשי"ז ז"ל [ד"ה] ابو נגרי, מסדרו  
שלוחנות נורא אם נשבר השלוחן [וב"ה ל"כ עירובין], והרא"ש [ש"ב]  
שבכח מהקן ספלטמים ואנטיבאטה מי אפשר כהאי גונז אסורי, הא  
מלאכה לצריך המועד לא כמושיר אוכל נפש דבמי שינוי בכיסימן  
[צ"ב וצ"ע א"יו], אסור אפיקלו בחנוך, דלא ממלאתו להרמי<sup>1</sup>  
ההוא דה בא עני שינוי, וסובר עד הט"ז, ז' מה שבhab הר"ב בג"ה דבר  
ההאבד בשורי רך בהנס. בן נאהה ידי לתהון דבריו בימן קתמן א"ז, יעוץ  
אסור בשורי רך בהנס. ס"ב. וזה יוווע שבפירוש ابو נגרי יש בשלשה פרושות.  
בשבשותם י"ב. ס"ב. וזה יוווע שבפירוש ابو נגרי יש בשלשה פרושות.  
אתחד, פירוש רשי"ז זיל שהם היה פועלין יישרא"ל מסדרו שלוחנות כו',  
בכאלו. אבל ייש עוד פירוש שני, שהוא פעולין עכו"ם רודין בפועלים ס"ב  
כלולון אב ופטרכו ז' ע"ז דיאתיה כה, ח'ן, שהוא הם ראשי לעושי  
או במחוור באריסות דאפיקלו בשבה שרי [ס"ב י"ג סוף א']. וההיר רב  
לשליע"ן. לפועלין עכו"ם. כוון דלא לקחו שבד על זה בבית ריש גיט  
בגמרא ז"ט. רוח בכלאקה שנעשה בהר, ואתי שבד שמך לימיואה  
ההמאלכה. ר' הילא ר' הילא אמר ר' נתקוין לה, י"ע"ש. וש פוש פוזו  
כמודחיש לפועלם שוטלן שכיר בטהר ז"ה שבי שיטר ז"ה אל פירוש. וה  
שברב הרבי כהה ז"ה דיאתין בזוה י"ע"ש כי לא כאותה לא פירוש. וה  
למ"מ מה ייכל דוקא שרוי, ומכל מקום שרוי לה אפיקלו יש רוחה הב  
ב"ז דבשאנו לו טהור וט בקי' בית און אריך לאפקו. בז"ל ז' וא'

תקמג (א) אף ע"כ פי שהיא הדין לתחום. לפי סוכה נון  
סס נני מ"ט וילו קמליה ווילו צב利亚 מ"ט ר' לר' כל  
אלו עיטה. מה דהין כן נצנ' צמוהר מ"ט למ"ט, כיוון דהין י"ל ר' לר' כל  
סס. ונעתקן פ"ז אגמ"ל [מייש קטן ג'. מ"ט מ"ט וטולו כירא (דרביין)]  
[לרכ' נמנין] גנו לך פ"ד נון מקובל  
קדולם סון למ"ט, קמלע ר' כ' פ"ל  
וכ' קומלה זר' מיניהם וועל' גאנ'ם,  
וחילcum דלמי' שא' נמי ג' עיל'  
געוויה. ואהמ'ר צמוהל מקובל  
קדולם סון למ"ט מומ'ה, מ"ט פ"ט  
טה'י, ומ'ל' דלמי' קויע' קיעעה  
נמינ'ג' נאנ'יאו. פירא ר'ס"ז ו' ז' ז'  
פישין סס'ו נומן לאס' מ'ן נמל'ה'ה,  
דאטל'ן וווע' מאפייע נאנ'יאו ה'ק'ו.  
וממ' צ' טעוו' [עמ'ז ק'ז] ו' וטפל'ן  
געס' האג' נאנ'יאו נ'ן להחמיר  
של'ג' יאנ'קו צ'ו. וכמ'ב' צ' ז' ז' ז'  
ומ' צ' וטפל'ן מדכ'מ' ר'ב'ינו סמס' נ'ן  
לאחמיר וועל' מילק ב'ן מ"ט פ"ט  
ל'ל'ינו פ'ט'ג', ג'ר'לה אק'ט'ג' דכל'יט'ג'  
דק'יע' צ'מ'ג' נ'ן קענ'יאן דכ'ר'לה ווא'  
ולס' ק' נ'ג'ה ד'ל'ה'ה, ומ'ל' ג'ת'ר  
מלמווז'ה ה'ק'ו ל'ל'ג' נ'ה מ'ל' ד'ה'ן  
רצ'גן מ'ו מ'ר וטולו נ'פ'יה ג' עיל'  
געוויה, מסע'מ' דל'ל' מ'ט ד'ין ס'ימת  
[לרכ' נ'ג'ן] צ'ים נ'ג'נט'מ' ה'ק'ו לעצום נ'ג'ונ'ע'ל  
ווע' כ' ק' (ג'מ'ק'ו)  
וכ'ר על ק' (ג'מ'ק'ו)  
יש מקומות מ'ל'ק'יס.  
וגוב' ק'מן ר'מ'ג' ג' פ'ט'ג'  
ווע'ל'ס ק'ל'ו מק'יע'ן  
שכ'ר על ק' (ג'מ'ק'ו)  
בחול המועד (א) אף ע'ל פי שהוא ג' חז'ן  
ווע' א' אבל (ב') אם נתן לו מל'אה בתול'ש  
המועד בקבלה'ה לעשו'ה בתוך ביתו של  
ג'וי מותדע: ל  
ווע'ר לה'ן לנוי מל'אה בקי'ול'ת ד' ז' א' או  
שב'ר יומ' ד' ש'יע'נה (ג') אחר המועד וב'ל'בד  
ה'דוד ויש'ק'ול ה' (ד') ז' מנה בדרכ' שעושה בחול':  
[לרכ' ז' ז' ו' ז' ו' ז' ו' ז' ו' ז' ו' ז']  
ולס' יע'ס' בג' ה'מ'ר ק' מל'יכ'ס' ו' ז' פ'ל'  
ה'ויל'ן ז' מ'נס' עמו לעצומה ה'מ'ר ס'מע'ד: ל  
ס'ימ'ן תקמ'ד  
זרבי' רב'ים בחול' המועד. ז'ו ב' סע'יב'ה:  
ג'ורבי' רב'ים מ'ו'ר לעשו'ה בחול' המועד  
ז'ו' לה'קן הדר'כ'ים ול'ח'ב'ר מה'ס המכש'ול'ות  
הקב'רות בדי' ש'יז'ה'ו מה'ס ה'ב'ת'ב'ים  
המק'וואות: ס'ג' (א') ודווק' נ'כ'י ר'ג'ס' ק'ל'ו  
יע'יל'ים א' (ב') ג'ג'ו' ה'מ'ל'ס ה'ל' צ'ל' ג'ר'מי' רב'ים  
ב' נ'ג'ן (ג') צ'ים נ'ג'נט'מ' ה'ק'ו לעצום נ'ג'ונ'ע'ל

הכנסת דכר שהניל,

ג. הַחֲזִין אֶת־תְּהֻבָּה. דָּמִינִי  
וְאֲרִידָה פְּצִיטָה סְמוֹתָה  
לְכַלְמִימִיסָּה, כַּיּוֹן שְׁמֵךְ  
יְוָמָה וְקָדְשָׁה כְּדֵין יְכוֹנֶסֶת  
פִּירּוֹת שִׁיחָמָר לוֹ נְשִׁיחָמָר  
חַמָּר כְּמוֹנָה, עַיִן כְּדֵי  
לִיתְמָן: הַ וַיְמַנָּה. וְהַסְּדָן דָּלִיל  
כָּלֹו לְכוּנָה קְפּוֹל לְמִנוֹת:  
וְפִירּוֹת הַןּוּ לְרִיךְן לְמִנוֹת:  
זָהָר עַיִן רִישׁ סְמִינָה  
תְּקִמָּד אַגְּנִיבָה הָא  
לְאַיִן לְמַהְן  
דְּגַרְךָ נָגָע כְּהַלְדָס דְּלִי הָ  
יְלִפְרָקָה מַהְדָמָן לְמַרְכָּזָן  
חַפְצָלָה לְהָ נָלָגָה מַרְכָּזָן  
נַמְקָוָס הַמָּלָ. וּמַשְׁמַעָן  
[אַוְתָם סְדָם סְמִינָן צָהָן] דְּמָנָה  
מַעֲשָׂה וּמַעֲשָׂה סְרִי בְּלָגָל נְכָלָה  
קְטָן פָּרָה צָמָן מַתְּמָעָן דְּבוֹרָה  
אַדְיוֹת סְמִי, דְּלִינוֹ וּמְרַקְבָּה  
עַיִן סְעִיף כְּ: בְּ: בְּ: בְּ  
הַבְּנָבָת. הַפְּלִיאוֹ לְרִיךְן  
הַמְּקוֹם. וְלַכְּבָד נְסִפְרָה נְסִפְרָה

卷之三

תְּקִבָּה: מַרְדָּכַי רִישׁ פָּרֶךְ  
 מֵ שָׁדֵפֶן [מוֹעֵד]  
 קָטָן רְמֵם מְאַבְּגָן נְכוֹנִי יוֹסֵף  
 [אַתְּ], בָּ. 3 דָ' מְקַנְּלָן  
 וּרְבָּנוּ יְרוּחָם [מְגַדֵּל] זָ  
 צָהָרָה, גָּדוֹלָה מְתַמְּרִיךְ נְצָחָה  
 וְלֹא.

הַמִּזְבֵּחַ

באר חישוב

Digitized by srujanika@gmail.com

למייסדים ניכר גמוך  
ה' דמליהה לית נא  
קונטקטו ציטול זידח  
שליקן מסס רוסחה  
נכדר טאטה דרכּ כל  
מליחכה וגס יליכ  
מלימלה דגיס מקרי  
טירלהה, נא שעין  
קן מוכ ב' עמיד  
צעס אלטמא'ס זמש  
הנ' (ה) בז'ה:

א. מובידי (ט) פירוט בנות ובלים מוביל  
 בצעעה לזכור המוער ייב ביצד אם היהת הנות בנה  
 ותמה בדרבו ואם הייתה פההה להשות הרבים פותח אחת (ט) וכן  
 שם טוב האחדון יג של הג השובות מוציא ומעט את הדש  
 כבבוד יום טוב: סנס יד אצטומול לגומי לנוין וסנוון פמי  
 ב. פנו אין יין לזרדים בתים יי-זון ואבני עבדים ובהמה  
 או לזריך המוכר שאן לו מה אבל או לזריך השבטים  
 נקדים שאן לו מה אבל: סנס יט-זון וווקם כי דוחל פלטס  
 מרגל טמל וט-כלים: בז נקנו לנקוטן גנעטן:

7

2

בנין כבש ב-1948, ובעקבותיו נסגרו מתקני הרכבת ב-1950. ב-1951 נסגרה תחנת הרכבת ההיסטורית של קיסריה, וב-1952 נסגרה תחנת הרכבת ההיסטורית של ירושלים.

באר חילוץ

אשע אַבְרָהָם

(ד) **א"א א"ב ב'.** עיין ט"ז. דיריך שרי רוחה דהוה דבר האבד כינוי  
ולא שכית, הוא הדרן וכל שכן נציאת, חילק דהמת אדם מותן  
מכומנו בסחוורה כדי להזהיר והוא עירק משא וכוכן, ואס לא יוזה  
מזכיר צאת הפסד קניין, ועל השם לית מילאכה, מה שאנו כן מליחת  
ניזות. ולזרועץ ראשיו בפיה נציאת אף דילת מלאכה קרב טויה וב  
אספו, ולא דמי לפחה להזהיר כהאי גונזא: (ה) ב"ב-ז'. עיין ט"ז.  
כן הוא בטור עזרוד קפָה: שני הדיעות דאיתו להעדרים (באז"מ) [כממש וממן] ז'  
ויתן לנו כוותע שיהא המכקה חול לאחד וום טוב. ועינן ב"ח וס' דיא  
בן דזוקא להזכיר, הא לעכוב'ס לא גודין ראייה להערם ושרי, ועינן  
בגיהגתו אשר פרק קמא דמווענד קטע זיינן כד דיא זיינ זע"ע קצת.  
ויראה דמה שכחוב שם (לולחטיק) [להחמיר] ז' דנראת דרגיל בכך  
וכברקמיטיא גמורה. הא באקראי בהאי גונזא יש לזכור לעכוב'ס שרי  
כהיא וגונא, עי"ש: (ו) א"ב. עיין ט"ז. נזמנן בעיר לבצרו שדי  
לレイיך על כל הענה, שאמ יקינה אחר המגיד יתי"ק רוה דבר האבד,  
אבל ייירוד לאיזוך שניה אספה אלא אם כן הוא דבר דאן שכיה באל  
קבן בולן, או מוהר קירודים ופיינז'ן זיינ'ן ז' במו שכהוב בהג'ה: (ז) זיירב  
ייז'ן זיוב אַדְּדוֹן ש"ז. הד. ב"ב ז' בתב' ואפס' כו', ופיינז'  
ב"ב ע"ז זיינ'ן זיוב זיינ'ן עילם. להעתה משביע ע"ג מרב זום אהדרן  
של פכח שרי לעטער, ואס בן דין להחכיר לעטער, הא פרהסיא יש  
לונגאר אף להר'ם זול זום צב' ג' בין שרוי ועינן פרישטה נאות ז' ואיזה  
במ"א אהוה (ז') [ג'] יבואר עוד בזוה:

ב' אדר ה'תל"א

卷之三



**אורך חיים** הוא הלבנות אשר

(ד) דיש מקירין בר', וכיו' געל העיטור [ח'ג' ב' הלמה מילא ט, ה']. וכינר חמץ רם' ל' געל [סימן ריש עפ"ז] דיט למחמי. וכן עיקר, כי סול' ייחיד נגד רגיס. וכן מקיק מוי'ס ו'ל' [ג'ג' ממו' דפס ד'ב' חטב היגאנ'ס]. חטב ב' [פס ד'ב' וכוכב] נקס קגנומ' מדרלי [סנה רה' מען] ח'ל', כמ' עד פס נקס

לבריך לבדך צורך הרבה או <sup>ט</sup> מפני מצוה כיitz  
ישראל לנויר בשבת עלילות באין להביא שופר  
תקועת מצוה או להביא מים דרך חזר <sup>ט</sup> שלא  
לרחוץ בו חמץ עד <sup>ט</sup> ח <sup>ט</sup> ווש אסרים: נס  
קימן מפקח <sup>ט</sup> פקק לאקמיר ועין לעיל <sup>ט</sup> קימן רע'ז  
כ' <sup>ט</sup> (ד) דיט <sup>ט</sup> מקילין פטיל גמללה דליהים  
לכטיל ע' מחיות צוי מדים, כריט  
וועין בס פטיען <sup>ט</sup> :

וילגנין הילג בון [איס] נד' כי מילר לא סיים בס' גולגונין, כמו שכתב צ'י' לקלמן עמו וכפטע ייזון דס' סידמר ע"י מהלאה, היינו כס' סס' צ'י' מילר שלהפוך לנשומות מוסס מהלאה, דמיין אין קדרת, על כן מומך על ידי חמיירקה לעכו"ם, הילג מילר לא סס' טפערות לנשומות מהלאה נפיש עכשו ילקוט גמור כווש' כל' חמיירקה לעכו"ם, וכל' פלקיור ליטרלן טקוטר ג'המיה קדמון של' יעטה כס' דבר קיוס עט' טמיה סייעטה למתקה, זהה מסאי כל' טפערות דס' מילר כוותם מדכי, דכל' טפערות לו נחתתך נצרכות לריצים דסייעו נכרמליתם דע' לו דמיון לרטות לס' ליטו' טפערות ג'המיה דרכון, ועל' ווא莽' כהמ' כההמ' גני' יוקול דההמ' פיך ממיהיה, דרכט ס' טפערות צ'י' פילו' ג'המיה דרכון, וועל' ווא莽' לומדר עכשו'ס' לאג'ט' טקוטר ג'המיה, וכט'יג' מאפרה בבר

**שְׂרֵךְ קָהֶב אַמְדּוֹרִיךְ ש'**  
ל'מ'ג' (עמ' 3): בז' [בנ' בגדות בא"ז] ה'ה'ב'יא ש'ופר בו'). עיין סימן פק'ג' זין כ"ה:  
**בָּאָרְדוֹתְבָּא**

ב) (ה'ז) ש"א שרבו ליהוין זו המצתת. סמוך לתמונר מורה לפון  
טיל גוט נומן סומטו מועלם במת'ן, וכל ימי מאכל ענויות, בין צאום אסוד  
מן מיל גויל גבליטין, ומון סטמ האט'ן פון'ן דבלול, גן, עין צו'ק  
ה'ז ש"א שרבו ליהוין זו המצתת. סמוך לתמונר מורה לפון  
טיל גוט נומן סומטו מועלם במת'ן, וכל ימי מאכל ענויות, בין צאום אסוד  
מן מיל גויל גבליטין, ומון סטמ האט'ן פון'ן דבלול, גן, עין צו'ק

נעשה אלא משם חולה, דמיות גם שבות גמור, עיין ר' רבבי' ושב' קל ב' דרב' ע' דמלניא:

ביבליות שדר

[נאמ] פרק ו' לסלה ע. [ט'] ומתחמע  
[נסרלמי"ס] ס' מוקם חולו מו מוקם  
מאנגו) וכן כמג כטולו עמדו רפה  
[יריכ] יוזך הרגנה, חיל מדרני הי  
וז'ל, מהר לרגרת טס ויא מוקם  
הרבן, גולן, גולן, גולן, גולן, גולן,

(מונט) **זונען** <sup>ה</sup> הום צפנמו עורך  
וכו, וכן תלמכו <sup>ה</sup> צפנומת. ב. <sup>ה</sup> גם מקומות  
שפקד כגן גןוה, כמו צפנומת קיימן  
טל"ז **קעיף** ט', עכ"ל. וגאנגות  
מלדלי פלק נמה פומונין <sup>ה</sup> צפנד והמ  
חאגן <sup>ה</sup> לתמג' גאנגי גנור סלא, מסוס קלטן  
יעמ' למוקן פילדס, המכ' סולר צפנומיט  
ה' לרבר גאנז, לרברזון גאנז גאנז  
טבנה גן, א. דה' <sup>ה</sup>  
**לדרמן** א' <sup>ה</sup>  
כ' <sup>ה</sup> מפה פרקנטן:

ונתנו, כמו שנקראתי טלית טלית נסח' סעיף כ"ז (עמ' 5). ואילו "ט" סעיף ס' לעצומם ברכות טהור הפייטו, סוף מלנ'הה צדקה נלהיכא מגופא, וה' הע' פ' סל' עס' טה' מל' לייסור דרכן סל' כ"ט (עמ' 5). וככ"ז פרק חמ' נ' מה' דינ'ו, דצנות לדרכו לקור טפחים ולמד מירוח'ן ממכ' דחקני לייני כוון' סטולס ווון' כל' נקי'ולס זוה, לפ' יוכםין סל' ל' טעיף כ' מכ' דית' הוועמ' כמו שכתב הרכז' ג' גט'וועז (עמ' 5) לנו' נהלה לי דנמנוקוט פס' גוד' ט' כדרכו, וצונות ע"ז יטראל' צל' כדרכו עיין סעיף י"ט: ח' וויז' אדר'ין. דק' צנות דצנות, ע"ז דיט' עט'ומה דיחיל דק' ג' (עמ' 6) מהרין דנטצעט פסקנ'ה למול' נקרות צו, ממשע' דער' לטטול' מה' וויז'ר יונ' חט' דמי' דהוועז גט'וועז ומאנדר'ין פרג'ן

יכל לוין ע"י צורגנין, וכיינו מפיו  
ד"כ יילן, אבל כמו שיטר לומר  
חיקור ניטול רוכך עלי כלה שלפתק  
מפני חדת חיקור מהירה לנו"ס, דה  
לענו"ס נעצות סיום, מה שמן כן  
חעפ' צנחתם ה'נו. ועל כן מומוץ ש  
గרכיס ווון לו נוי חדת נעצות מוקן  
שם קותש לו בסוגיהם (מדמי) פליק

(ב) בירון-ברנץ. סס טעיף כ' פסק כמה'ל ו-  
ה' בירון-ברנץ. סס טעיף כ' פסק כמה'ל ו-

**ביז'ור דנ"ג** לרחוץ המצער. והוא הרין בפקות כצאה,  
וירוץ לא שי' לך כי, ובפרשת הריר' נ' (א'  
ע"ש: י"ד) א' אדר'ין, שכחובו שפיטה ר' בימי  
במיל'ה שאצמה גותה שבת, וכן משפט

במצווה אהבה אסורה. ובדוחץך לומר [שם מ занיה] שבות לשבותה [בעירובין שם] אינו אלא במלילה דעתך כי אלמא אפלו שבות ע

ו) מ"ז סקד קהיבאו נ"ז שבד"ב. ר' ג' סמירה (לט' ו' ו' נ"א שם ורשותן מ"ג

מ. סס  
נכס ה...  
ט"ג 7  
קמיה 7  
חוור: פ.  
חוות: ב.  
חטו: ג.  
סימן ר...  
מיון 5

**ציונים לרב"א**

הנחות הפטיש

**האותיות והעדרות**

- (1) נייר ממכרז
- (2) דיזנגוףstein פֿרְנָסִין
- (3) נייר ממזכירות
- (4) פֿרְנָסִין פֿרְנָסִין
- (5) ביכון ממזכירות פֿרְנָסִין

קמ"ה, וכ"א פ"ט ע"ז  
ומקו רישׁוֹן:  
ג) ק"מ' ממסחרות פל"מ  
קמ"ה, וכ"א נחמן מישׁוּב  
ונתקר בע"פ נ"ב  
ד) גראן צ"פ נ"ב  
ברלנץ':  
ה) יאנדרס סון פון  
לטינ'ג' ז'  
כ"ז ד"ה' ונדנטון  
ד"ג טפלניש' און כהנ'ג  
ו' :

אוצרותם ככל מילוי  
ב' סופטעה ביבר  
ד' דוקה:

**פִּזְבָּחַת, מִגְזָדֶסֶת  
בְּזָבֵבִי, לְפָנָה  
מִסְלֹותָם מִמְּדָר תְּקוּנָה  
וּפְופָקָן קְנוּמָה חֲטִילָה נְרָאִים  
כַּדְּמָרְקָן:**

בעזהשיות

זה השער לד' צדיקים יבואו בו

שו"ת

# המדש ישראלי

על שאלות חמוץות  
בימי חול המועד

ח"א: פסקי הלכות

ח"ב: תשובות ובירורים



כל אלה חובי ייחדיו בעוזרת ד' יתברך ויתעלה

ע"י הצעיר באלפי

**ישראל דוד הארבענעם**

רב דביבה מ"ד "ישראל והזמנים"

מח"ס ישראל והזמנים ג"ח, שו"ת ריבך דוד ז"ח  
ספר חינוך ישראל, ס' נשמה ישראל, שו"ת מקדש ישראל ח"ח  
שו"ת נשמת שבת ז' חלקים, ושה"ס

ברוקין ני.

ט"ו בשבט תש"פ לפ"ק

## שבות דאמירה לעכו"ם בחוה"מ

לשורה יי"ש על יורת בחוה"מ כדי ליתן כל הריווח לעניינים (כאר היטב ס"י).

→ והנפק"ם בין שני הדרכים לנידון שאלתינו, לדורך הראשון רק לצורך מצוה הוא שיש להקל (שם שיק שיטת בעל העיטור שמתיר בעלמא אמרה לעכו"ם במקום מצוה), אבל בדרך השני (שמקלין לשוויה שבota ושבות) מילא דה"ה ומותר במקום צורך גדול, כמו לגבי שבota שהותר שבד"ש במקום צורך גדול כמבואר בס"י ש"ז ס"ה, וכן בהפסד גדול.

ולכארה מלשון המג"א משמע קצת כדרכו הראשון מודנקט המג"א רק להתייחס לצורך מצוה, ולא כלל עמו שאר דרכי התייחס המבואר בס"י ש"ז (הפס"מ או צורך גדול), וכן העוני לדיק מלשון המג"א שכ' שאפלו בשבת "יש" מתירין, ואת"ל דכוונתו לדין שבדי"ש דמותר במקום מצוה לא חור"ל לכתחוב "יש" מתירין שימושו שהוא שיטה יהודאי, דהלא המחבר בס"י ש"ז הביא דעת המתירין בסתמא אלא שאח"כ סימן וש אסורים), וכ"מ ממה שצין המג"א לב"י ס"י תקל"ב ושם מיריו לצורך מצוה.

→ ומצאתו בפמ"ג שם שני הדרכים, שמתחלת כ' לבאר ד' המג"א משום שמלאכת חוה"מ דברנן, ואח"כ כי שאפלו לדעת הרמ"א שמלאכת חוה"מ דאוריתא מ"מ היא אף לגבי שבota דעת בעל העיטור שאיסור אמרה לעכו"ם הותר במקום מצוה, מילא לפי זה אם ניחוש לשיטת הרמ"א (דרלאכת חוה"מ דאוריתא) יש לאיסור בנידון שאלתינו, וככלבושי שרד ראייה שביואר בפשטות כוונת המג"א משום שמלאכת

### סיכום ר"ג

**7 שאלה** - מהו לומר לנכרי לעשות לו מלאכה בחוה"מ כשהוא לצורך גдол' (שאינו מצוה).

**תשובה** - כמו שモතרא אמרה לנכרי בחוה"מ במקום מצוה, כמו כן יש להקל נמי לצורך גдол'. מביאו בש�"ע (ס"י תקמ"ג ס"א) דכל דבר שאסור ישראל לעשו אסור לו נמי לעשותו ע"י נכרי (ואף חמיר מיט"ט שאסור בו אף בקבלהות מהרץ להחומר) וכמובא בפסק ההלכות הל' אמרה לנכרי, אלא שmobואר במג"א (רש"י תקמ"ג) צלצורך מצוה מותר לומר לנכרי לעשות לו מלאכה בחוה"מ שאפלו בשבת יש מתירין מבואר בס"י ש"ז סעיף ה' עכ"ל [וכ"כ הפמ"ג, וכ"ה עוד במג"א (ס"י תקמ"ז סק"ז) ובפמ"ג שם]. ויש לומר שני דרכים בכוונת המג"א, א' דהיות דשית בעל העיטור שאפלו בשבת ויר"ט מותר לומר לנכרי לעשות לו מלאכה לצורך מצוה, על כן הגם שלענין שבת לא נקטין כוותה אבל עכ"פ לגבי חוה"מ יש לסמן עליו (וציין לס"י ש"ז שהרמ"א שם צין לשיטת בעל העיטור המובא בש�"ע ס"י רע"ו), ב' שיש לסמן על הפסיקים דעיקר מלאכת חוה"מ הוא רק מדרבנן (עכ"פ בוגע אמרה לנכרי) וממילא דעת"ר נכרי הוי ליה שבota דשות, ועל כן מותר במקומות מצוה כשבדי"ש דעלמא (שבתה) [זה שצין לס"י ש"ז ס"ה שם mobואר עיקר דבר זה שנקטין דשות דשות מותר במקום מצוה] ובס' מעדני שבת (ח"ג ייח'ז) שכ' שעיל סמך היגור אמרה לנכרי לצורך מצוה הצריכה בחוה"מ יש מתיירין

ום שלאחר הסיום, ה גבי בר מצוה, זה (פ"ב ה"ז) כי מצוה עדיין נקרא נער דרוש) דוגמת צוה של בנו (ר' ס ג' לילות).

א ס"י ג') ראייה שדורש הוא סע"מ לא התחל להניח שמצוה בשבת או איליןתו לא שיך חבר היש"ש שהוא נוכן למג'רי, מיהו חינוכו בפרט זה וכרדמשמע נמיogners בר מצוה (אות י"ג) דאך אין הבר מצוה כדי לעניינו של בר

פדיון הבן שלא הילכת חג בחג מחמיירם, דאך בשמחה (לאפוקי ל' כן כמו כן נמי זו כפדה"ב שלא מועדר, והגענ"ד ב' אין איסור רק נשואין שהוא ב' שמחה, ועוד בר-מצוה לגבי פוסקים חשבי מותר להאבל).

על כן אף אם הנכ  
כדי שלא יתקב  
המועד) אין להניחה  
למחות בידה דשי  
וממילא כשהיא ב  
תך

## שאלה - א (שבוי לצע)

### תשובות - י ביו"

(ר"ז תקמ"ג ובסי  
דლצורך דמצואה' מוו  
אשרור ביו"ט מה  
בהתפicha כל ג' א  
ם'

והיינו בשביל מז  
המג"א זו  
תקמ"ד ס"י) וכפ  
בחוה"מ), וממילא  
ספר או קונטרס ע  
אשרור להדפים ספר

ומטעם ההויר משוי  
ש"ז ס"ה)  
(דמלאת חוה"מ ו  
רמותר (בעלמא) ג  
מותר נמי במקומות ז  
(כמבואר בשו"ע ס  
בא' מתנאים הנ"ל)  
מה"ת, צ"ל דלגבי  
הסוברים שהוא מז  
הארכנו בכלל זה ב  
ם

וזכר חידוש מצאיי בס' שלחן עצי שטים  
(מלבן) וכ"ה בבא"ט (חקלא"ג)  
מהרייק"ש שבמקרים נהגו היתר לכבס ע"י  
עכו"ם כל הכלים הضرיכים בחוה"מ, וס"ל דכל  
שצריך לכולם בחוה"מ דומה למי שאין לו רק  
חלוק א', וצ"ע למה, שור' שכבר חמה ע"ז בס'  
ערוחה"ש (ס"ו) וכ' שהוא דבר תימא, ושאין אלו  
נוהגים כן (וכ' ג'כ' כנ"ל ראמ' נתיר ע"י נカリ  
יחזר חישש הנ"ל למקומו שיכנס למועד בחוהא  
מניוול).

•

**7 שאלה - יש לו משרות עכו"ם**  
בביתו, והוא מרצה  
העצמי רוצית לכבס הבגדים במועד  
כדי להקל על עצמה שלא יתקבצו  
הרבה בגדים מטונפים אלא אחר המועד,  
אי מהויבר הבע"ב היישראלי למחות  
בידה.

**תשובות - אין להניחה.** לענן שבת  
בכה"ג מהויבר למחות בידה, כיון שבת  
שהיא פועל שלו, וגם שעושית המלאכה בבית  
היישראלי, אפילו כעשה בקבלה, כל שכן  
בכה"ג שהיא שיכר שעות (או יום), וממילא  
שכמו כן נמי בחוה"מ, ועל כן מסתבר שאפילו  
שהיא פועלת אצל מיידי יום ביום והיא מדעת  
עצמה ורוצה לכבס הבגדים המשמשים המנוחות  
ערימות, כדי שלא יתרבו ויהיה לה לטרורה לכבסם  
אחר המועד, שדרין למחות בידה [ומה שבי]  
הרומ"א (ס"י תקמ"ג סוס"ב) דמותר ליתן מלאכה  
בקבלנות לנカリ (אפילו במועד) על מנת שייעשנו  
לאחר המועד, אף שהח"כ יעשה הנカリ המלאכה  
במועד, אף"כ שרי להניחה, הינו דוקא  
כשעשהו בchetו של הנカリ, ובקבלה, לא  
בכה"ג שהוא בchetו של היישראלי, והוא שיכר יום  
(או שעות).

חו"מ דרבנן (נמצא דהו"ל שבד"ש) ומילא  
שמוחר נמי בנידון שאלתינו, ויש להוכיח קצת בכך  
מלשון המג"א עצמו, מڌצין לש"ע סי' ש"ז  
ס"ה, ולא ציין לסי' רע"ז ס"ב שם מובא  
לראשונה בשו"ע עיקר שיטת בעל העיטור הנ"ל  
(שאמירה לעכו"ם מותר לגמרי במקום מצוה),  
והערני שכ"ג בס' הלכה ברורה (הקדמון) כי  
סתמא ההורן משומם דהוי שבות במקום מצוה.

ולדהלכה נראה להקל רבלאה כבר כתבתי  
בשות' נשמה שבת חלק ה' סי' נ  
דבכל רבר שיש בו מחלוקת הפסוקים איזו עכ"פ  
בנוגע אמרה לעכו"ם יש לסמן על המקיים  
כדי לשוויה שבות דשבות.

★ ★ \*

## סימן י"ד

**7 שאלה - כשמתקבץ אצל השמוץ**  
ווע"ש הרבה בגדים  
משמעותם, האם מותר להניח להעוזרת  
הגوية שתכבס את כל הבגדים כדרכה  
בימיות החול לעשות כל צרכי הבית  
בלא ציווי מיוחדת (ותמיד מתי  
שוראית בגדים משומשים היא  
מכבסטם).

**תשובות - אסור.** והוא לפי מה דק"ייל  
כל דבר אסור לשישראל לעשותו  
במועד אסור לצוחות לנカリ לעשותו בשביבו, ואף  
אתיל שצד עצמו לא היהلن אסור כיבוס  
בגדים (שהוא מצרכי המועד, והוא מעשה הדירות)  
אלא שknסרוו ואסרו חו"ל כדי שלא יכנס  
למועד כשhoeא מניוול, מ"מ מהאי טעמא נמי יש  
לאסור אף ע"י נカリ, ומילא שכון שאסור  
לצוחתו לעשותו, אסור אף להניחו שייעשנו  
בשביבור, ובפרט שהגوية העוזרת הרוי היא פועל  
שלדם.

ואף למ"ד נקטין ומלאכת חוה"מ דאוריתא עי"ש בפמ"ג שיש לצרף שיטת בעל העיטור המובה ברם"א (ס"י רע"ז ס"ב) שמתיר אמרה לנכרי באיסור תורה לצורך מצוה דשבת ונואך דלא נקטין כוותיה כמו שכ' הרמ"א שם (וכמו שכתבו בשוו"ת נשמה שבת ח"ה מס' י"ד והלאה) מ"מ לגבי חוה"מ סמכין עליון, ולפי זה לצורך גדול או הפסד גדול י"ל שהיא אסור, דבזה אף בעל העיטור אינו מתיר (וז"ע).

ושוו"ת מגידות להפמ"ג ז"ל (ח"ב סי' קע"ז) לענין בנין (גג) ביהיכ"ג, ובפמ"ג (תקמ"ד א"א סק"ב) כי דמותר לבנות ביהיכ"ג במועד ע"י נכרי [ועי' שד"ח דהינו אם יוגמר בשבת], ובعروה"ש כי דמ"מ במחובר גון לבנות ביהיכ"ג אסור (ויזוא דאף שיש נמי צירוף שהוא לצרכי רבים) [ובשו"ת בית יעקב (ס"י מ') הרוחיק עד דמי שיש לו פועלם נקרים מותר להניחם לעשות מלאכה בחוה"מ כשיתנו הריווח לעניים, הדמי כל צורך מצוה (לפרנס עניים), וכל דבר שהוא לצורך מצוה מותר לומר לעכו"ם לעשותו, וכנראה שלא נתקבל כן להלכה, שי"ר באשל אברם רס"י תקל"ג משם חמיו ז"ל שאין לסמן ע"ז כלל].

ובמה שכתבו שmorar רק בשביל מצוה שיתקיים במועד אף לרוגבי שבות דשבת בשבת כתבו נשמה שבת ח"ה סי' קמ"יב שיש מקום לדון להקל בשבד"ש אף בשביל מצוה רחוקה דሞצ"ש, הינו בדבר שהוא לכ"ע שבד"ש, אבלanca דפלייגי במלאת חוה"מ אם הוא מדאוריתא או מדרבנן (ולא הוי שבד"ש אין להקל רק עכ"פ שבות קרובה, לא רחוקה). ל

★ ★ \*

### סימן ט"זב

**אשלאה** - נכרי קבלן ↗  
**(קאנטראקטע"ר)** שבנה  
**בית ישראל** (בקבלנות) בחוה"מ אי  
**מותר לישראל לדור שם אח"כ.**

על כן אף אם הנכricht מכוונית לתועלת עצמה כדי שלא יתקבצו לה הרכבה עבודה אל אחד המיעוד אין להניחה, ומהויבב הבה"ב היישרל למחרות בידה דשלוחותיה והישראל קעיבר, וממילא כשהיא באה מחויב להזיהרה שלא תכבש הבגדים.

★ ★

### סימן ט"ז

**אשלאה** - אמרה לנכרי במלאה  
**(שביו"ט הוא מ)** דאוריתא  
**לצורך מצוה.**

**תשובה** - לצורך מצוה שתועשה ביו"ט מותר. מובהר ב מג"א

(רס"י תקמ"ג ובס"י תקמ"ז סק"ז ופמ"ג שם) דלצורך מצוה מותר אמרה לעכו"ם אף בדבר שאסור ביו"ט מה"ת (עמ"כ בנש"כ ח"ה בהפתיחה כלל ג' אותן א') ואף שיעשו העכו"ם מעשה אומן.

והיינו בשביל מצוה שקיים במועד כמו שכ' המג"א ומ"ב שם, ובשעה"צ (ס"י תקמ"ד ס"י) וכפה"ח (סק"ב, מצוה הצעיר בחוה"מ), וממילא לפי זה שיהיא מותר להדפיס ספר או קוונטרס ע"י נכרי לצורך המועד [אבל אסור להדפיס ספר ע"י פועל נכרי בשביל אחר המועד].

וטענת היהת משמעות המג"א שם (בציונו לסי' ש"ז ס"ה) מושום דהוי שבות דשבת (דמלאת חוה"מ דרבנן, וכ"ה בליבור'ש ופמ"ג) מותר (בעלמא) לצורך מצוה. וממילא שיהיא מותר נמי במקום "צורך גדול" או "הפסד מרובה" (כמובהר בשו"ע סי' ש"ז ס"ה, דשבד"ש מותר בא' מתנאים הנ"ל) [ואף שי"א שמלאכת חוה"מ מה"ת, צ"ל לרוגבי אמרה לעכו"ם טומכים על הסוברים שהוא מדרבן לשוויה שבד"ש, וכאשר הארכנו בכלל זה בשוו"ת נשמת שבת ח"ה סי' נ', ומשם הפמ"ג].

י' שטים  
 תקלדי-ג  
 בס' ע"י  
 צ"ל דכל  
 ז' לו רק  
 צ"ז בס'  
 אין אנו  
 ז' נכרי  
 כשהוא

בכו"ם  
 צונה  
 מועעד  
 קבצנו  
 ועוד,  
 אהות

שבת  
 כין  
 בכיה  
 שכן  
 גילא  
 גפילו  
 גדרעת  
 נחות  
 בסם  
 שכ'  
 אכה  
 נשנו  
 אכה  
 זקא  
 לא  
 יומ

ובפרטיו בכח"ג שהוא ברס"י תקמ"ד שמצו שיזרו מהם הכהנים לשעות זאת במועד, כי יעשה כן במועד, כי ישעו דברים וזה גראצ"א זרגער במעשה חינוכם, והוא מצו ותפילין בס"י תקמ"ה – (פ"ז סע"ה)

ועיין עוד להלן למבוגרים יותר מוספקני מהו יותר שיעוריםתו במלאות שהן מעש עשית בתים של חפי (מאז ומוקדם) או קיון שהארכיכים ימצאו סיפ לרעות במקומות זרין (כמו שריגליין פה נ' חוה"מ לבקר במקומותו ושונים) שכידוע שבכ' והפריצות גודלה מאוז והותרה בשבייל צרכי ה כגון אלו מושם צרכי לימוד ההלכות, מ"מ אומן אין מותר רק צו לא מיידי דעתך (כמ' הרמ"א רס"י תקמ"ד), שהוא בגין לאפירוש במקומות של פריצות כמו שיש לו דרך אדר פריצות, כל שכן ההו שארגן שיעורים כא' בש"ע (ס"י תקכ"ט ס' שוטרים ברגלים שי' בגינות ובפרודים ועל לאכול ולשתות אנשיין

## סימן ט"ז

**7 שאלה** – מהו לסדר לילדיים (בני חינוך) עשיית דברים מעוניינים כדי לモנעם שלא יסתובבו בחיצות ורוחבות (שבטלה מביא לידי שעומום) מהו דברים שיש בהם מעשה אומן, ומהו עכ"פ דברים של מעשה הדיות אף שאין להם מהם צורך להמועד.

**תשובה** – במעשה הדיות מותר, ויש מקום להתריר אפילו במעשה אומן אם בשום אופן אין לו דורך אחר להושיבם בבית שיש מקום להקל, וישתדל לסדר דברים שיש בהם לימוד רוחני. כבר דין בכעין זה בשו"ת באר משה (ח"ז סי' צ"ב) ונתקף להתריר עכ"פ במעשה הדירות כיון שיש חשש שבלא"ה יתפזרו ויצאו בחוץ ורוחבות ושוקי העיר שהוא סס המות לנשחתם, וצין לפ"י הרא"ש עמ"ס נדרים (דף ל'). שאף שמחוייבים ללימוד תורה עם תלמידים בחנים, מ"מ מלמדים נוטלים שכיר שימור הילדים, לשמרן שלא ילכו ברוחבות ושוקין ויווקן, ויחנכו שם לדברים רעים, וק"ז וב"ב של קי' בזמנינו היורוד עי"ש, על כן יכתבו בכתב משיט"א, או כתוב נכריו בכל מיני שנינים שאפשר להמציא, ואם אי אפשר בדרך שניי מותר להניחם לכתחוב כנה, ולסמן על המקילים עי"ש, עכ"פ ממש' (אף ששחש עליהם ביותר שלא יתקלקלו ברוחב), ואפשר שבזמןנו עדין לא היה הרוחב מוקולקל כל כך כמו בזמנינו, ויש מקום לומר שבזמנינו היה מודה, ואין לך דבר האבד יותר מזה שיאבדו כל כוחות הקדושה שהשרישו בהם במשך הזמן.

**לאפירוש מאיסורה'** וגם שהוא בגין לאפירוש מאיסורה שחחנו (בפסקין ההלכות פ"ט אורח ד') להקל אף ע"י מעשה אומן,

**תשובה** – מותר, והחמיר תע"ב. אף שבתולש מותר להניח פועל שיעשה לו מלאכה בדרכ קבלנות, אבל אסור להניח עכו"ם לבנות לו בית או כל דבר של פרהסיא מכבר בטווש"ע ס"י תקמ"ג כמו שבכת בשו"ע סי' רמ"ג וס"י רמ"ד, וכך שלא בקשו כלל שיעבוד בחוה"מ, ועל כן אסור להניח קבלן (קאנטראקטע"ר) עכו"ם שיכנה לו בית בחוה"מ, ולא עוד אלא שאם רואתו עובד בשבייל צrisk למחרות בו. ובדבר זה עוד חמיר בחוה"מ מיר"ט, דברי"ט חז' בתחום של יישוב ישראל מותר, ובchein"מ אסור שיכול ישראל שומר תורה ומצוות להגיע לשם אז (וז"ע אם שואה מלאכה בקבנות) במקום סגור ומוסגר באין כניסה וויצה ראין רואה לא בכניסתו ולא ביציאתו אולי באמת מותה).

ובגינזון שאלתינו דעת הטור דבריעבר שבנה גוי בית בקיבולת בחוה"מ ניכן להחמיר שלא יכנסו בו (אף שמדינה מותר. ב"י), והב"ח מחמיר מדינה, אבל המג"א והטו"ז הסכימו מדינה מותר, ומג"א יוצא שבchein"מ אף אי"צ להחמיר (כחטור), וכ"ה במ"ב (סק"ג) העכו"ם שבנה בית לישראל בקבנות באיסור (כיון שהוא בקבנות לא בשבייל יום) שרי לדור בו.

ויצא מדבריו שאליו בנאהו שכיריו יום באיסור אסור לישראל לדור שם כמו בשכבה בשו"ע סי' רמ"ד (ובמ"ב שם סקי"ט וסק"ב), וצ"ע שבס' כפה"ח (ס"י תקמ"ג סק"ח) מביא מפסקין החוטס' (פ"ב דמו"ק אות מ"ז) דאם עשה עכו"ם מלכתחו במועד שרי, וע' שד"ח (חו"מ אות ב') מה שחייב משורת בית יצחיק (קו"א ליו"ד ח"ב סי' י"ז, שכ' בתוה"ד שלא מצינו אם קנסו למי שכיוון מלכתחו במועד עי' נカリ אם קונסין אותו) וע' אריכות נפלא בס' הל' חג בחג (ע' ק"ה). ★ ★ ★

וכו' אלא יהיו כולם קדושים]. ועדין צ"ע דהכי אמרים לו לאדם חטא כדי שיזכה חבירך, וצדק צדק (עם הצדקה) תרדוף.

וגם שיתחנן לומר שישוערים כאלו הם בכלל "תית דברים" וויצא מ"ר הפסוקים דביתול תית דברים הוא בכל דבר האבד, וכדי למנוע דבר האבד מותר אפילו מעשה אומן. (ולאחרונה הי' שאלת כזה לדוד מעמד ראשית הגז' בחוה"מ והי' שאמרו שהגאון בעל מועדים זמינים שליט"א התירו, ואולי מושם שהגוזה הוא מעשה הדירות, אבל ג"א רד"ש שליט"א העיר מעשה רב, שפע"א עשו מעמד ראשת גז ובבעל קה"י זיל בקש שהוא רוצה לגוז בעצמו, אבל לא עלתה בידו לגוז, אף שלשאר דברים היה אומן יד, והammenה אמר לו שלגוז צאן הוא אומנות). ל

★ ★ \*

### סימן י"ז

**7 שאלת - לבשל בחוה"מ על יו"ט שני אחרון (בחו"ל) רתינו שמח"ת או אחרון של פסח, לדידן דבקאין בקייבא דירחא.**  
**מהו לבשל בחוה"מ מאכלים מוחדים לצורך יו"ט האחרון של חג, כגון 'האלאatzus' לכבוד שמח"ת, או עבראקט"ס' לאחרון של פסח.**  
**[ומהו ביהודי הדר בכפר והוא כבר אבל לשבעו שלא שייך כל כך 'הויאל', ומהו למ"ד דליתליה הויאל (וטעם היתר דערוב הבשילין משום דרכי שבת נעשין ביו"ט)].**

**תשובה - נחלקו הראשונים ואחרונים בדבר, ובמלואה דאוריתא (כגון בישול) היה מן הרואין להחמיר, והמיקל יש לו על מה לסמן.** הטור (בסי' תקל"ט) מביא שם י"א שאסור להכין מהוה"מ ליום שני של גלוות' דכיוון אכן בקייבא דירחא הויל חול (ודאי) ונמצא מכין מהוה"מ

ובפרט בכך שהוא צריך הרבה הרכבים וכדיי"ל ברס"י תקמ"ד שמאכינים את הקברות 'כדי שיזהר מהם הכהנים' (פי' ומותר אף לכוין לעשרה זאת במועד, כל שכן בכך שאין שיק שיעשו דברים אלו מקודם המועד).

**והגרצ"א** וORGANER שליט"א כי להקל אף במעשה אומן כיוון שהוא לצורך חינוכם, והוא מצווה הרבה ועובדות (כיצית ותפילהן בס"י תקמ"ה) וכיין עוד לסייע חזה"מ (פ"ז סע"ה, ובסוף פ"ד).

ונניין עוד להלן סי' רכ"ח מעין זה.

למבוגרים בכאה גונא

ויתר מוספקני מהו לסדר לארכאים מבוגרים שיעוריהם תורניים מעוניינים הקשורים במלאות שהן 'מעשה אומן' [כגון מציאות של עשייה בתים של חפליין, או אופן טויה ציצית (מאז ומוקדם) או קיים מצות ראשית הגז], כדי שהאריכים ימצאו שימוש ביימי המועד, ולא יצאו לרעות במקומות זרים כדי לבנות ומן המועד (כמו שרגילין פה במדינתינו שהולכים ביום חוה"מ לבקר במקומות של כל מיני אטראקטיעס' שונים) שכידוע שככל מקומות אלו התעדויות והפריצות גדולות מאוד, שהרי 'מעשה אומן' לא הותרה בשביל צרכי המועד, ואף שיש בשיעורים כגון אלו משום צרכי הרכבים ויש בהם חלק של לימוד ההלכות, מ"מ גם צריכים רבים עיי' מעשה אומן אינו כוורת רק צרכי הגוף (כתיקון הדריכים), לא מידי דעתה (כמו בנין ביה"ג) כמו שכי' הרמ"א רס"י תקמ"ד, מיהו מסתבר להקל כיוון שהוא בגדר לאפרושי מאיסורא' שלא יסתובבו במקומות של פריצות (שהז"ל כינו שם 'רשע' במי שיש לו דרכא אחרינה ועובר בדרך שיש שם פריצות, כל שכן ההולך לבנות שם) [ויתחנן לומר שארוגן שיעוריהם כאלו הוא בכלל מה שכתב בשו"ע (ס"י תקכ"ט ס"ד) שחיבטים ביד להעמיד שוטרים ברגלים שיהיו מושטטים ומהפשים בגינות ובפרדסים ועל הנגרות שלא יתקבצו שם לאכול ולשתות אנשים ונשים ויבואו לידי עבירה

לילדים (בני ת דברים לא יסתובבו מביא לידי בהם מעשה של מעשה בהם צורך

מותר, ושילו במעשה זו דרך אחר, ביום להקל, בהם לימוד או משה (ח"ז) וזה הדיות כוון צאו בחוץות גות לנשחים, לך לך) שאר צידים בחתן, דור הילדים, זיקין ויזוקן, ז"ב של ק"ז כתבו בכתב רוחם שאפשר יותר להניחם עי"ש, עכ"פ מעשה אומן לא יתקלקל היהת הרוחב מקום לומר האבד יותר שרישו בהם קרא בוגר דברנו (בפסקי עשה אומן,

אמנם בס' אש  
תק"ל) כ'  
חרא מטעם דמס  
חו"מ) לחכמי<sup>וועי"ש דמה"ט ו'</sup>  
בחוה"מ רק באחוי  
משעת קצירה, ר'  
כל שכן דברים ה'  
רק שכונתו בשעו  
ושמעו מרד' דם  
דרלאכת חוה"מ  
למלאכת המותה  
שהתירוחו חז"ל,  
יו"ט אחרון, אבל  
רבך זה, והכى זה  
כולין לבע

ובס' שבילי דוד  
זהה מה"ת  
אוורחים הויליה ה'  
לחשיכה ממש, ונו'  
ולזה מהני הסבר:  
הטוו [ווכן צ"ל ל'  
שמלאכת חוה"מ  
מתיר אף מלאכה  
ובביה"ל שם נוטה  
המועד אסור מז'  
מכדי של לא לבוא לו'  
מנחת שלמה (ס' י'  
ביז"ש מחפליין  
ולחחפלו ממש כנ'  
בין מלאכ  
וכיו"ב בס' התג  
שםמלחך  
הואיל דמותר (שו

ולאיידך גיסא יש לדוחק גם בכוננה הרא"ש  
והטוו שכחכו "להכין" הכוננה על  
מידי שאין בו משום מלאכה, אלא איסור "הכנה"  
(דוגמת איסור הכנה משבת לחול), אבל באמת  
מלאכה ממש אסורה.

ויש לי מקום עיון בשיטת הגרא"א שכ' בכיאוון  
מקור לדבריו הרמ"א הנ"ל מהמבואר בפ"ב  
דמס' שבת (oho שם בדף כג.) דביו"ט שני  
عروשיין קידוש ומתחפלין חפלת יו"ט (אף שבעלמא  
על ספק דרבנן לא מברכין) כי היכי דלא לוזולוי  
ביה, הרי הדתיריו לעבור על איסור תורה של לא  
תשא מטעם דלא לוזולוי ביה, א"כ כל שכן בהז  
(לקנות מהוה"מ ליו"ט אחרון) עי"ש, והיינו  
משום דנקט דעל ברכה לבטלה עובר מה"ת על  
לא תשא ואעפ"כ התירוחו, ויל"ע מהו לדידיה אי'  
באמת מותר גם מלאכה דאוריתית מאותה הטעם,  
כמו שהתירוח לעבור על איסור תורה של לא תשא,  
דבאמת קשה איך התירוח לעבור על איסור תורה  
משום דלא לוזולוי ביה הלא קי"ל שאין  
לחכמים כה לעקור דבר מן התורה כי אם בשב  
ואל תעשה [ומה שאמרו בגודל כבוד הבריות  
שודוחית ל"ת שבתורה היינו ל"ת דלא תסור],  
ונוראה דשאני לא תשא אין בו מעשה, משא"כ מלאכה  
דעיקית שפהחים לא הוי מעשה, משא"כ מלאכה  
שיש בו מעשה ממש מודה לאיסור למ"ד  
דמלאכת חוה"מ (שלא לצורך) הוא מדאורייתא,  
ועוד דלכמה ראשונים ברוכה לבטלה אינו איסור  
תורה [ועשורי"ת דברי יואל (ס' פ"ה מאות ג'  
ואילך) שאין איסור לא תשא כל שתקנת הכתמים  
היתה כן].

וזהראני נמי הג"ר שלמה הערצאג שליט"א בס'  
ליקוט הגרשוני שחולק על הגרא"א,  
וכי דנהי שיש לדיקק מלשון הרא"ש והטוו להיתר  
היאנו משום דאזרלי לשיטתייה דמלאכת חוה"מ  
דרבן, אבל הרמ"א בכוננה שנייה לשונו (ולא  
הဖתקיק תיבת "להכין", רק) וככתב "לקנות" משום  
שאזרל לשיטתייה שס"ל דמלאכת חוה"מ מה"ת,  
כמו שכ' המג"א.

ל

לחול, אבל הטור דחה ליה דאדורבה אין ליזה  
בזה כי היכי דלא את לוזולוי בי"ט שני, ושכן  
לא ראה את אביו (הרא"ש) נזהר בזה נזオリ  
שהטוו לשיטתייה ס"י תק"ל שמלאכת חוה"מ  
מודובן), ועיי"ש בבב"י דכ"ה מנוג העולם שאין  
נזירים בזה, ומוכח דהינו אף לבשל מהוה"מ על  
יו"ט אחרון [מיهو צ"ע דהbab" בסי' תק"ל נוטה  
דמלאכת חוה"מ הוא מה"ת], ומלשון "להכין"  
מוכח דהינו אף לבשל מהוה"מ על יו"ט אחרון,  
וכ"כ בס' מאמר מרדכי (סק"ז, וציין עלה עב"י  
(פי' ב"י הנ"ל)) וד' המאמ"מ הובא להלכה בקב'  
החיים (ס' תקל"ט סקס"ב).

ובבשו"ע (ס"י"א) כ' הרמ"א דמותר לקנות'  
בחוה"מ לצורך יו"ט אחרון, ומשמע  
דס"ל דבאמת אילו לבשל אסור (כיוון שהוא  
מלאכה דאוריתית שלא לצורך ההג'), וכבר העיד  
שם הגרא"א דמשמעות הטור (שכ' לשון להכין)  
demotora אף מלאכה גמורה כבישול (הביאו סתמא  
להלכה במ"ב שם סקל"ט), ולכארה משמע נמי  
כן מהמג"א שם (סק"יד) שהביא ע"ד הרמ"א את  
כל דבריו הטור הנ"ל (בחלקו על הי"א), אמן  
הപמ"ג שם באמת ותקשה ע"ז למ"ד דמלאכת  
זהה"מ (שלא לצורך היום) הוא מן התורה א"כ  
איך שירין מלאכה גמורה מה"ת בשבייל יו"ט  
אחרון, ומשום דלא לוזולוי לא שייך להתרור  
איסור תורה, (פי' דחכמים אין להם כח לעקור  
דבר מן התורה בקטום ועשה, כי אם בשב ואל  
העשה), ומצדד הפמ"ג לאפשר דהכי נמי כן, אלא  
שנשאר בצע"צ מסתימת הפסוקים להקל, ובשרה"ת  
התוורת שי (ח"ב ס' קע"ד) שכוננה לא הקיל  
הרמ"א אלא לקנות' דאיינו מלאכה, אבל אסור  
לבשל בחוה"מ לצורך יו"ט אחרון של חג,  
שהחשש לדעת הי"א שבטור (ומצדד חשש זלזול  
דיט"ש בדבר שהוא בשווא"ת לא שייך זלזול)  
וכ"כ בסידור היעב"ץ (מהדורות אשכול, ח"ב זר'  
קכ"ט) וז"ל וצריך ליזהר שלא לעשות בחוה"מ  
שום דבר מלאכה והכנה לצורך יו"ט אחרון של  
גلىות.

על כן התירו רבן איסור דרבנן כדי שלאathy לזלולי בה), אבל לא בשאר מלאכות דלא שיק' בה הויל, ושכן אסור בישול ואפייה (לצורך יוז"ט שני) 'סמוּך לערבי' באופן שלא שיק' הויל.

**ולענשח** מסתבר להקל לעת הצורך כמבואר בטור ובי' שכ"ה מנוגה העולם, וכן נקט להלכה בס' ששה"ב (פס"ז ס"ו והערה ג"ז) וכן מביא בס' פתחי מועד (ע' פ"ט) שם בעל אוර לצון ובבעל קות"ש ז"ל דכל דבר שמותר לעשות בחוה"מ לצורך היום (בין צרכי אוכנ"פ או מלאכה לשאר צרכי המועד) מותר גם עבור יוז"ט אחרון.

**ובאמתוד** דלקנות בחוה"מ צרכי יוז"ט האחרון לכ"ע מותר (רמ"א הנ"ל, ז"ע להיעב"ץ הנ"ל).

→ **חל** (בחוח"ל) אחש"פ בשבת. להנוגין להכין גבראקטיס (קנידל"ן, הרעומזלי"ך) על אחש"פ, להנ"ל את"ל דלאו שפיר דמי לכתלה לבשל מהוה"מ ליו"ט שני של גליות, כל שכן בויה דלא שיק' כל כך 'וואיל' ואיקלעוי ליה אורחים כשהוא דר בשכונת שנזרהין שלא לאכול שרואה (גבראקטיס) כל ימי החג (וכמו שdone האחרונים משכבי של פסח על אחרון של פסח), ועל כן איפלו את"ל להקל לבשל מהוה"מ על יוז"ט אחרון (דמה"ת אמרין הויל והם אמרו והם אמרו) אכתי ייל' דכשלא שיק' ומוציא סברת הויל באמת אסורה, על כן מן הנכון שיכינהו בשבועי של פסח על סמך העירוב תבשילן (ועמש"כ בשורת מקד"י על פסח ח"ב סי' תשכ"ד) או בעיר"ט לאחר שעשה את העירוב, אבל כתבנו למלחה שהמנגה להקל. ועשווית שאלת שאל (או"ת סי' ע"ז), מיהו באמת איפלו הדר בשכונה שכולם נזהרים שלא לאכול גבראקטיס עדין יש היכי חמוץ על צד הרוחוק שימצא שם אורחים האוכלים, ויל' שאמרין הויל איפלו על צד הרוחוק.

7 **אמנים** בס' אשל אברם (בוטשאטש, רס"י חק"ל) כי להתרIOR בעיקר נידון שאלהינו, חרدا מטעם דמסרווחה התורה (לאיסור מלאכת חוה"מ) לחכמי הדורות, והם קבעו יוז"ט ב' ועיפוי'ש דמה"ט מותר איפלו דבר שאין אוכליין בחוה"מ רק באחש"פ, כגון 'מזה שאינה שמירה משעה קצירה', ועוד דחווי לקטנים גם בחוה"מ רק שכונתו בשעת הכנתם שייחז ליו"ט אחרון], ומשמע מ"ד' דמותר מהאי טמא אף למ"ז רملאלכת חוה"מ הוא מה"ת, וכנראה שמדוברה למלאלכת המותרות בחוה"מ, כגון רדר האבד שהתרIORו חז"ל, כמו כן נמי התירו חז"ל לצורך יוז"ט אחרון, אבל צ"ע היכן מצינו שהתרIOR בהריא דבר זה, והכי זה מוכיח להחזקת יוז"ט שני, הלא יכולין לבשל ולהכין הכל בו ביום.

ובט' שבילי דוד (סי' תקל"ט) כי להתרIOR מטעם דהא מה"ת אמרין 'וואיל' (ומיקלעי ליה אורחים חז' ליה השתה נמי חז' ליה) איפלו סמוּך לחשיכה ממש, ונמצא שאינו אלא איסור דרבנן, ולזה מהני הסבירות דלא לית לזלולי כמו שכי הטור [וכן צ"ל לד' המ"ב שמורה איפלו למ"ז שלאלכת חוה"מ הוא מה"ת, שהרי בס' תקל"ט מתיר אף מלאכה גמורה מה"ת, ואילו בס' תקל' וביבה"ל שם נוטה שלאלכת חוה"מ שלא לצורך המועוד אסורה מה"ת]. פ"ז ואף שהוואיל אינו מפיקע אלא האיסור תורה, אבל איסור דרבנן אכתי יש בדבר, וזה יש לומר סברות א"א הנ"ל דהם אמרו והם אמרו להתרIOR בשביל יוז"ט אחרון כדי שלא לזלויל ביה, וכ"כ להתרIOR בשורת מנהת שלמה (סי' י"ט אות ב') כמו שפטרווח ביזוט"ש מתפלין דאוריותה וחיבوها לקידש ולהתפלל ממש כמו יוז"ט ראשון (ואכתי יש לחלק בין מלאכה שהוא מקום ועשה).

ובט' בס' התעורויות חשובה (ח"א סי' צ"ח) שמחلك בין בישול ואפייה שישיך גביה הויל דמותר (שמה"ט בלבד"ה אינו אלא דרבנן

זונת הרא"ש  
הכוונה על  
יסור "הכנה"  
אבל באמת

של' בכיאורו  
אבל בפ"כ  
דביו"ט שני  
אף שבעלמא  
דלא לזלולי  
זרה של לא  
בל שכן בה  
י"ש, והיינו  
בר מה"ת על  
זו לדידיה אי  
אותה הטעם,

כל לא תsha,  
איסור תורה  
קייל שאין  
שי אם בשב  
צד הכריות  
לא תסור],  
זה, דנקטינו  
א"כ מלאכה  
יסור למ"ז  
מדאוריתא,  
אינו איסור  
ש מאות ג'  
קנת חכמים

צליט"א בס'  
ל הגרע"א,  
צטור להיתר  
זכות חוה"מ  
לשונו (ולא  
זכות" משום  
ח"מ מה"ת,

**שונה מחלות של סוכות (שהן עגולות, משא"כ חלה של כל השנה).**

**תשובה - לאו שפיר דמי.** כבר הארכנו סוכות (ס"י ש"ס) בבירור הילכתא זו לאיסור כמו שאסור לבשל בחוה"מ על ימי החול שלאחר החג, ובפרט באופן שלא שיך 'הויאל' (אם מיקלעי אורחים חזוי ליה השטא נמי חזוי ליה) שיש בהחخش איסור תורה (למ"ד דמלاكت בחוה"מ שלא לצורך המועד הוא איסור תורה) מיהו מסתבר באיסור תורה ליכא כיון שטוכ"ס הפת ראיו לאורחים בחוה"מ (אבל מ"מ איסור דברנן איכא, ואין להקל במחיה יד באיסורי דרבנן ח"ו).

מיוזו בחוד טירחה מותר מטעם ריבוי בשיעורין, מכל שכן מן יו"ט להול שמותר להרבות בו בשיעורין (כשו"ע סי' תק"ג ס"ב ורמ"א שם) כשב"כ בחוה"מ, אבל באפיה מיוחדת (בצורת חלות של כל השנה, שאין עגולות) אסור בהחלה ויש בהחחש איסור תורה כיון שלא שיך שיאכל האורה מזה בחג, כיון שב חג בדרכו כלל מkapידין לאכול רק מחלות עגולות, אם לא כשליל יידי ריבוי התבשילין מהבשל יותריפה (שםן) דמותר אף בב' טירחות כבשו"ע סי' תק"ג.

**[ובנגע מה יעשה בתה המאפייה שצרכין לאפות במיוחד בשביל שבת בראשית]** מלבד מה שצרכין לבשל בשביל ב' ימי החג נראה שקידומו לעשות העירוב התבשילין, וכמו דמותר לבשל ביום אחרון של בחוה"מ שהוא ערבי יו"ט שני כמו כן נמי מקודם, וכך שמבואר במאג"א (סי' תקכ"ז סוסקי"ג) דלכתחלה אין לערב אלא בעיריות, כל שעת הדחק כדיעבך דמי, מיהו לא ברירא אם בכלל מהני עירוב התבשילין להתריך לבשל כshediyin אינו סמוך, עמג"א שם כshall יו"ט בה' ובר' אי מותר לבשל ביום ה' לשבת, וע' שו"ע הרוב קו"א סק"ד, ובמ"ב (סקמ"א) ובשעה"צ (סקנ"ח) וצ"ע בכל זה.

ואגב בתוס' מו"ק (דר' ח: ד"ה אין) דמלاكت ביוט שני של שביעי של פסח ושミニ עצרת חמיר מחוה"מ, וצ"ע למ"ד דמלاكت בחוה"מ מה"ח ואילו מלאכה ביוט"ש האחרון לכ"ע הוא רק מדרבנן (או מנהגא).

בן א"י לבשל בחוה"מ בשביל יו"ט אחרון לבן חו"ל. בשוו"ת מנוח שלמה (ח"א ס"י י"ט) נוטה שבן א"י אסור לבשל בחוה"מ לצורך יו"ט אחרון של בני חו"ל (הנמצא בא"י) כיון שאפשר לבן החו"ל לעשותו לעצמו, ומה נתיר לבן הא"י שאצלו הוא יומ חול, אלא שלבסוף מצד להסכים עם בעל שערי יצחק (פלאקסער) להקל מטעם שוגם בני א"י חביבים להשתדל לראות שבני א"י ישמו ביז"ט שני שלם כמו ביז"ט ראשון, ועל כן א"ג שאצל הבן א"י הוא יומ חול שפיר חשיב כמכשל במועד לצורך יו"ט (ובבעל שערי יצחק מיקל מטעם שכין שהבן חו"ל עצמו מותר לו לבשל, שוב מותר גם לאחרים לבשל בשבילו) וע"ע בס' שלחן שלמה (בחוה"מ ע' קע"ב) מכת"י הגרש"א וכבס' ש"כ (פס"ז הע' כ"ח) שלא הקיל בדיעד אלא כקשה להבן חו"ל לבשלנה. וכן מביא להיתר בס'فتحי מועד (ע' פ"ט) ממש בעל קות"ש ז"ל, אבל בס' יו"ט בחוה"מ כhalbactham (ע' קל"ט) מכבי מהגרה"ק לאיסור, לבן א"י זה כבר לאחר החג, וזה לא לו צורך המועד, וכ"כ בס' חוט שני (פי"ח) אם לא ע"י ריבוי בשיעורין).



★ ★ \*

### סימן י"ח

**7 שאלה - חל ימים האחרונים של סוכות ביום ה' ובוים ו'** (שהוא מותר לבשל ביוט"ט (שני) שחיל בער"ש באמצעות עירובי התבשילין) מהו למי שריגל לעלות לחתן בראשית לאפות במשך ימי בחוה"מ על קידוש שהוא עתיד לעורך בשבת בראשית. [ומהו לאפות החלות של שבת בראשית שהוא

שהן עגולות,  
השנה)[].

מי. כבר הארכנִי  
ישראל על הל'  
א זו לאיסור כמו  
י החול שלאחר  
יך 'הויל' (אם  
א נמי חזי ליה)  
(למ"ד דמלאתה  
א איסור תורה)  
א כיוון שסוכ"ס  
אבל מ"מ איסור  
באיוסורי דרבנן

ריבוי בשיעורין,  
שמוטר להרכבות  
צ"ב ורמ"א שם)  
זיווחת (בצורת  
ג) אסור בהחلط  
צ"ון שלא שיין  
בחג ברוך כלל  
לולות], אם לא  
בשל יותריפה  
ש"וע" סי' תק"ג.

איפה שצרכין  
שבת בראשית'  
ל ב' ימי החג  
גבשליין, וכן  
צ"מ שהוא עבר  
ואף שסביר  
זהה אין לערב  
צבר דמי, מיהו  
בשלין להתיר  
א שם כshall  
צ"ם ה' לשבת,  
צ"ב (סקמ"א)  
כל זה).

## מקדש

## שבות דאמירה לעכו"ם בחוה"מ

## ישראל

הו

במקרה הדירות לצורך מצוה אלא אחר המועד, מיהו  
אין זה מוכחה בדעת המג"א, ועוד דעתן  
שאלתינו לאו מצוה גמורה הוא.

\* \* \*

### סימן י"ט

שאלה -ikenot בחוה"מ מייד  
דאכילה לאחר המועד מה  
שלא יהיה מצוי להשיגן אחר המועד  
ואח"כ לעשות פעולות לתקנות כדי  
שיתקיים.

### תשובה - אם אין בתיקונו מלאכה גמורה מותר. כ' המחבר (ס"י

חקל"ג טוס"ג) דבר מאכל שלא יהיה מצוי  
למועד אחר המועד מותר לננותו זילכברשו.  
במועד [ובפשתות מותר אף במעשה אומן].  
וחטעם במ"ב (סקי"ז) דס"ל ודמי לפרקertia  
דשמי בכיה"ג, אבל מיטים דעתה כמה אחראנים  
לאיסור זהה, דכין שעדרין איןן שלו, והוא רוצה  
לננות על דעת לכובשם אח"כ שתתקיימו, הוא  
רק בגדר עבורי רוזחא, ולא מיקרי פסידה, ואיסור  
בדבר שידוע שצרכין לעשות בו מלאכה [וכ"ה]  
שם במג"א סקי"ז שם הר"ן עמד"א שם בשו"ע  
מקודם שאסור ללקטם' לכתלה כדי לכובשם,  
ורק לננות (גרידא) מותר (שאין בו איסור תורה),  
ובכל כה"ג מניעת הריווח מיקרי דבר האבד  
ושריין] ועוו"ש בבה"ל שהאריך בה, וב"ר  
הגער"א (ושם אווטר משום מלאכה וטירחה).

אבל צ"ע לרחות ד' המחבר שלא חלקו עליו  
הנו"כ, ומצעתי שם בפמ"ג דככישת  
(ומלחחת) פירות הוא רק דרכנן (וז"ל וכובש  
ומולח דין אין עיבוד באוכליין מותר כדי להריווח,  
ובתנאי שאין בו טורה, הא יש טורה אף דרכנן  
להריווח אסור וכו'), וווצא דרך מלacula ואורייתא  
אסור כדי להמציא לעצמו מידי דמיכל אלא אחר  
המועד, מה שלא יהיה לו בהישג היד אח"כ, אבל

וביתר השאלה אם שחששת שבערב יו"ט  
שני לא יוכל לומר את כל ההכנות  
לשבת של מיד אחר היו"ט וווצית לבשל  
בחוה"מ את הטשאלינט רק חצי בישולו מכאל  
בן דרוסאי (כמו שמצו אצל הרבה) על דעת  
להניחו על האש כדי לומר בישולו בערב שבת  
(שבניונינו הוא שמח"ח) שכבה"ג לא שירק כלל  
סבדת הויל דמייקלי או רוחחים חזי ליה, דשות  
אדם לא יכול ממנו (בחוה"ז) כל זמן שלא נגמר  
בישולו.

ובאמת אפילו אם חבלם במועד כל צרכם  
מ"מ בונגעו מאכלים שאין הורץ כל כך  
לאכול בשאר ימות השנה ורק בשבת כוגן  
טשאלינט או זכר-באנדלעך וכדומה שמיועדים  
אך ורק לשבת, ובדרך כלל אורחות דעלמא לא  
יאכלו בו"ט וכך שעלול להזדמן מי שיأكلנו  
הויל ולא שכיח כלל לא אמרין בכיה"ג הויל  
במלחאה ולא שכיחא, כמו"כ הפטוקים דלא  
אמרין הויל (כבר"ש) סמוך לערב שלא שכיח  
שיזדמנו לו או אורחותם.

וראיתו בשוו"ת באර משה (ח"ז טוס"י ס")  
שבהסכמה ל"ס' הברי והשמה (לסי'  
ב') כ' שיש להתיר (ואין ס' הנ"ל תחת ידי לראות  
טעמו) ושכ"כ בס' שש"כ (פס"ז ס"ז והערה כ"ח)  
להתיר, וככ"ב בס' שש"כ (פס"ז ס"ז והערה כ"ח)  
[ולאח"ז] שלחו לי העתק מר' הבאר משה  
שנסתירע משׁו"ע סי' חלק"ג ס"ג לגבי כבישת  
פירות, ולא הבנחי כלל שם היתר מחמת דבר  
האבד, ומה עניין דבר האבד לאכן].

ובנידון שאלתינו אם יקיים מצות 'טוועמיה'  
חיים זכו, ויטועם מעט בחוה"מ יש  
לדון דהשאר מותר כבר מטעם ריבוי בשיעורים.  
ובעמה"ס מטהו יפרה שליט"א הערני  
לפשם"כ בספרו הנ"ל (דף רנ"א ודף  
שס"ז) שימושה המג"א (תקמ"ה) שיש להקל

25

ס'

**שאלה - עז**  
הagg  
בבחוה"מ על ה  
יצטרך לknות נ  
קעטעדע"ר) שז  
בעצמו יחסוך ו  
ונמצא ז

**תשובה - ז**  
מקו

שמחה שידע ממנו פ

רויין הבן פשוט, במועד, אבל שמחה לו בן באמצע המור ועשה התנאים (או לומר שמותר, שם והוי דבר האבד (או אוכלים מהה שאופ ישתדל לעשות (לד לאסור חדא דיכ מוצמוצים, וכן אין מושלים, נמצא שערכונו הטוב (ואין הורה בעל קות"ש ז כן לאינשא לעשו תבשיל, שהיא בורר עצמו כבר משוו

ועדיין יש לאסור ט שהוא האבד אסור בטירתו)

סעודת מצוה (שומנה סמוך אחרי הagg כמו סעודת בר"מ (או בר מצוה) שותר לו לבשל ולדכין צורכי הסעודת בחוה"מ, ובגהה שם כי הטעם דהוי נמי 'צורכי מצוה', וגם אילא סברת "הואיל, ומתרן" (והני בע"ז אפילו שלא לצורך מצוה) עיי"ש, ולענ"ד שהפרינו על המודה לצרכי מצוה אינו מתר אלא מצוה חיבית, או מצוה דיבומית, לא סעודת מצוה שתעורר לאחר המועד, וגם שאינו מצוה חיבית ממש, ועוד שהוא רק מצוה של יחיד (בעל השמחה העורך הסעום) ומובואר בא"ר (ס"י תקמ"ד סק"ו) דלצורך מצוות ייחד גם באינו אומן אסור [ומה שותר לכתוב תפילין בחוה"מ (אפילו אותו שאין מניחים תפילין בחוה"מ) הינו משום שהוא מצוה של הוה[ה], שור"ר נמי שבס' או נדברו (ח"ח סי' ג"ז) חולק וכי שאין להקל לצורך מצוה, ואינו מותר אלא ע"ג גוי, או הערמה עי"ב, והוא כנ"ל (וכן לא שייך להתייר משום מצוה דרבבים), ועמש"כ לעיל בסוט"י י"ח משם בעמ"ס מטהו יפרח, ומש"כ בשו"ת שרגא המאיר (ח"ו סי' ע"ו) ובשו"ת קניין בתורה בהלכה (ח"ב סי' ס"ז) להתייר בכיה"ג משום צרכי מוח וצרכי רכבים ע' בס' חורם"כ (ע' לר"ח) שהשיג עלייו [הגהה מבעל בנ"א]. גם בס' שמירת המועד כהכלתו (פ"י סכ"א) כי להחמיר, ושכן השיב הגרא"ק (מועד הגרא"ח ח"א תש"ו רס"ב) וועשורי"ת משנה יוסף (ח"י סי' פ"ח).

★

**7** **ובחו"א** (כלל ק"ה סי' כ') דבשעה"ד בגנן שלא יוכל לאפות תיקף לאחר המועד יש לטסמן להתייר לאפות ע"י שציריך קצת, ולהערים ולעשות בכוננה יותר, כיוון שהערמה זו אינו ניכר כל כך, וכל שכן כשהעשה פת אחד או לעקץ אחד גודלה, שאין בו אלא טורה אחד דנראה (לי) דמותר לכו"ע (כמו ביו"ט בס"י תק"ג)

עכ"ל

★ ★ ★

איסור דרבנן מותר (כשאי"ב טירחה יתרה), וכעין זה בעזה"ש שם (סוט"ז) דזה מותר כיון שאין כאן מלוכה גמורה, וע"ע בס' מטהו יפהה (דר' נב) בשיטתו איזה פוסקים דלאחר שכבר קנה מותר לגמור אפילו לעשות עמה מלוכה גמורה שתתקומו (עיי"ש ממש הדעת וס' מנחת פתים).

★ ★ \*

**סימן כ'**

**7** **שאלה - עז**  
הagg (כגון בר"מ או בר מצוה או פדיון הבן) אי מותר לבשל ולאפות בחוה"מ על השמחה שאין לו זמן מספיק להכין לאחרagg.

**תשובה - אסור.** אף דבישול הוא רק מעשה הדיות, אבל הלא קי"ל דמעשה הדיות איינו מותר אלא צרכי המועד, לא בכיה"ג שהוא בשביל אחר המועד נ"מ איינו אלא מדרבנן אף למ"ד דמלאתה הוה"מ הוא מן התורה, דמה"ה אמרין 'הואיל' ומיקלעי ליה אורחים חייו ליה השתה נמי חייו ליה. אבל אין להתייר מטעם 'מתווך' לפ"מ דקי"ל שלא אמרין מתווך אלא כשאי"כ צורך חיים קצר בדבר).

מידו כאמור דאפילו מלاكتהائق נפש ממש איינו מותר אלא לצורך המועד, אבל אסור בשビル לאחר המועד, וכן מלاكتה מכם ראי ואוכל נש דאסורה (וכמברואר בשו"ע סי' תק"מ ס"ז) שאסור לתקן תנור או שאר כלים אם לא יוכל להשתמש בהם במועד (כשאי אפשר שיתישבו במועד), ואפילו מעשה הדירות אסור אלאדר המועד כמו שבי' בטור (רס"י תקמ"א, וביב"י שכ"ה בסמ"ג, וצע"ק לשון היב"י שם דלמה יתרו לעשות שום דבר שלא לצורך המועד ע"פ שהוא מעשה הדיות).

**וראית** בס' שש"כ (פס"ז סמ"ד) שמתיר כליל שאין לו אפשרות להכין בנסיבות agg

## סימן כ"ב

7 שאלת - מהו לקנות בחוה"מ לצרכי שבת' שחול למחרתו של אסרו חג.

**תשובה** - יש מקום להתייר. כי הרמ"א (ס"י תקל"ט סי"א) ידモתר לקנות בחוה"מ לצורך יו"ט אחرون, ומשמע דאי לו בשביל אחר המועד אסור, ומילא שם חל יומם אחרון של חג ביום ה' (ובחו"ל חלו ב' ימים האחרונים של החג ביום ה') אסור לקנות בחוה"מ דברים שהוא צריך להן בשבת, ומעטה ילי"ע הדר ורחוק מחנויות מאכלים (גראסעריס, בעקעריס, פרוכט-געשעפטן) שקשה מادر להסתדר על שבת אם יצטרך לקנות הכל בערד"ש (אסרו חג), אם איסור קנוייה נדחת מפני כבוד שבת המשמש ובא [ואף דקניית צרכי שבת חשיב מצואה, לא מצינו דצרכי מצואה שאין למועד יהא מותר במועד אפילו כשהוא רק מעשה הדירות (כקינה)].

מיון עדין הדבר תלוי במשמעות הרמ"א (ס"י תקל"ט סי"ב) להתייר קנויות לצרכי הפרטאים (שלא למסחר) אפילו שאיןו לצורך המועד כלל אם קונה בצדעה, ואף שהמג"א שם חולק ואוסר, והסתמכת הפוסקים שם כהמג"א, מיהו אכן אכתי י"ל ובעשות הדחק ולצורך מצואה שתוערך באסרו חג, מותר עמש"כ בתשובה סי' קע"ד (כגון אם חל או בר"מ או פדה"ב וכו') שיש לדzon להקל, והה בכח"ג קנויות בחנויות של מצרכי מזון צרכי שבת דקנויות צרכי שבת חשיב מצואה מכובאר בשו"ע או"ח סי' ר"ס [ואף שהרמ"א לא הקיל שם אלא בצדעה נראה דזה נמי דין כמו הצדעה, דמי יודע על מתי קונה, ולרוב בני"א מיחזי בקונה בשביל היר"ט, ובפרט כשbamת קונה על שבת וו"ט ביהוד] וע"ע בס' מטהו יפורה (מע' קצזרב) שהאריך בד' הרמ"א

## סימן כ"א

שאלת - עושה שימוש תוממי אחר בחוה"מ על השמה משום דבלאייה יצטרך לקנות מן המזומנים בחנויות (או קעטערעער"ר) שדמה יקרים, וכשייעשום בעצמו יחשוך הרבה הוצאות יתרות, ונמצא דהוי דבר האבד.

**תשובה** - אם לא ידע מהשמה מקודם הרגל מותה. אם הוא שמה שידע ממנו לפני המועד כגון ברמזוזה או פדיון הבן פשוט שאסור שהוא ככיוון מלאותו במועד, אבל שמה שליא ידע מראש, כגון שנולד לו בן באמצע המועד, או שעשה שידוך במועד ועשה התנאים (או קידוש) מיד לאחר המועד, יש לומר שמותר, שמציל עצמו מהוואות יתרות והויל דבר האבד (וגם שנמצאים בני"א שאינם אוכלים ממה שאופים בהתי מאיפה). אבל מ"מ ישתדל לעשות (להכנם) בצדעה, והלום ראייתי בס' שמירה המועד כהכלתו (פ"ז ס"ל) שכ' לאסור הדא דיכול לעשות סעודה למנין מצומצום, וכן אי"צ לשעות הסעודה בתבשילים מבושלים, נמצא שוה הפסד שהוא עושה בידים בצדינו הטוב (ואין זה חשיב כדבר האבד), ושכן הורה בעל קות"ש זיל, ולענ"ד קשה החיים לצוצה כן לאינשא לעשות שימוש למניין אנשים ולא התבשיל, שהוא בדין לו ולמשפחו (ممילא שוה עצמו כבר משוויהו צורך המועד, להנצל מבושה).

וizardין יש לאסור להכין סעודה גדולה ביזור שהוא טרחה יתרה, והא אף דבר האבד אסור בטירחה יתרה (אם לא בהפסד גדול מאוד).



★ ★ ★

חג כמו  
וז לבשל  
שם כי  
א סברת  
א לצורך  
ד לצרכי  
ו מצואה  
לאחר  
ז ועוד  
העורך  
סק"ז  
ד [ונמה  
אותן  
שווה  
י (ח"ח  
ו, ואינו  
א ניל  
רבבים),  
מטהו  
ע"ז  
להתייר  
ב' בס'  
טבעל  
סכ"א  
גר"ח  
י ס"

כגון  
מועד  
קצת,  
זה זו  
ז או  
אחד  
ק"ג)

שיטת הפמ"ג ודרעימה דהמסדר מינים שונים כל אחד על מכונו ומקוםו הרואין אין בו משום בורר, כיון שעכשו אין לו צורך לא בזה ולא בזו, איןנו בוגדר בורר (דהאי אוכל והאי פסולת), יותר נראה דיין בזה משום בורר כלל, כשהם מעורבים כיון שהוא עומד להשימים לתוכן הפעקלך וגם שם יהיו מעורבים (דומה למ"כ כעין זה המהרש"ג לגבי בריות ספרים שדרכם אח"כ להיות בערבותות) וכמ"כ בשוח'ת נשמת שבת ח"ד ס"י בחרובות).

קנ"ז-ג.

הנ"ל ובכיוור שיטת הראשונים בזה, וע"ע בדברינו להלן מס' קפ"ב ולהלאה.

ומסתבר להקל כיון שקניה הוא אינו אפילו 'מעשה הדיטות', ואפילו בשבת כל איסרו אינו מחמת מלאכה אלא משום גזירת מו"מ, כמו שמצינו בס' תקל"ט כמה קולות גבי מו"מ ופרקמטי בחוה"מ מהאי טעמא (שאינו מלאכה ממש).

ל

★ ★ \*

## סימן ב"ג

๔๗ שאלת - עשה וא"ך-נאכ"ט  
במושאי שמח"ת, או אם  
עשה באוארפערן מיד בשבת לאחר  
החג מהו אי מותר לעשות הפעקלך  
במשך ימי חוה"מ.

**תשובה** - עצם סידור הפעקלך  
כשאין בדבר סרך מלאכה  
(רק הכנה) ליכא איסור. סתם עשיית  
הפעקלך מותר דיין בטללה בס' ב',  
עצמו אינו אסור אלא מחמת איסור הכנה,  
בחוה"מ מבואר בדברינו בפסק ההלכות (פ"ג  
אות י') דאיنو נהג איסור הכנה ממועד לירמה  
החול (בדבר שאין בו סרך מלאכה) [אלא  
שלכתהלה יזהר שלא יהיה בו משום בורר  
כשمسדר החכילות (עשוע"ע סי' תקל"ז סט"ז)  
דמלאת בורר הוא מהמלאכות האסורות במועד]  
ההינו כשיכין עצמו להניח המינים לתוכן  
הפעקלך, כל מין ומין יהיה בשק בפנ"ע  
(שה מחשבו מפורדים ומכורדים) דכין שאינו  
לצורך שימוש לאלתר הו"ל בורר כדי להניח,  
וכ"ע אם עכ"פ ברגע חוה"מ יכולם לסמוך על

ובפרט כשהמדובר רק בתנאים יעשהו (כרגיל)  
שאר שכבר הגיעו לגיל החינוך מותה,  
ובפרט שהם מתעניינים מזה, ומשתווקים לעשומם  
(כמו ריצה בשבת לקטנים בש"ע רס"י ש"א זולא  
דמי למ"כ בס' חוה"מ"כ (ע' רמ"ד) דמה  
שמתעניין אינם מחשיבו לצורך המועד, דהיינו  
בדבר שיש בו סרך מלאכה].

אלא שצ"ע מהו כשרוצה להכין ולמלאות כמה  
מאות פעקלך אולי יש לאסור משום  
טריחה יתרה במועד עמש"כ למעללה בס' ב',  
מיهو שפир דיין להניח לידיהם קטנים למלאותם,  
ובפרט שהם מתעניינים מהתעשה זאת (וחשב צורך  
המועד).

לפוגרו בדק. אבל בכל אופן אסור לסוגרו עם  
סטעיפל"ס (או סטיקערס) וכדומה  
בחוה"מ, דזה חביב כתופוף כמבואר בש"ע סי'  
שם דהמבדק ניריות חביב משום תופר, וכיון  
שהוא על יותר מועל"ע כבר חביב תפירה  
לקיו מא למן ואסורה (אף שיש מקלים על פחות  
מן ח' ימים), אף שהוי מעשה הדירות, הרי מעשה  
הדיות שלא לצורך המועד אסורה (וגם הוא קצר  
טריחה כשבועה הרבה הפעקלך).

ל

ס'

שאלה - בה  
בשכו  
שיש בו מלאכ  
האסורה) או אין  
בו משום

מהו לשומרת טן  
בשכר

תשובה - מז  
על ג

(ס' תקמ"ב ס"א  
מלאכה (אף מלאכ  
שכר, מקבלת שכר ה  
שכר, מקבלת שכר ה  
שכר מעשה הדירות  
אוכנ"פ שמותר  
וועיט"ר-רמצלץ) כמו  
אם אין מוצא אנש  
פועלים העובדים בה  
בעיקורי, מוקולין). ח  
הפמ"ג אין מהיר ז  
אבל הבה"ל גוטה לו  
(ס' )

וזהא"ר (ס' תקמ'  
ובכנה"ג וו  
לצורך המועד מותר  
ואיסור שכר לדידחו  
דבר שאינו מלאכה  
המועד (דבחנים היה  
שוח'ת נובית סי' ק")

